

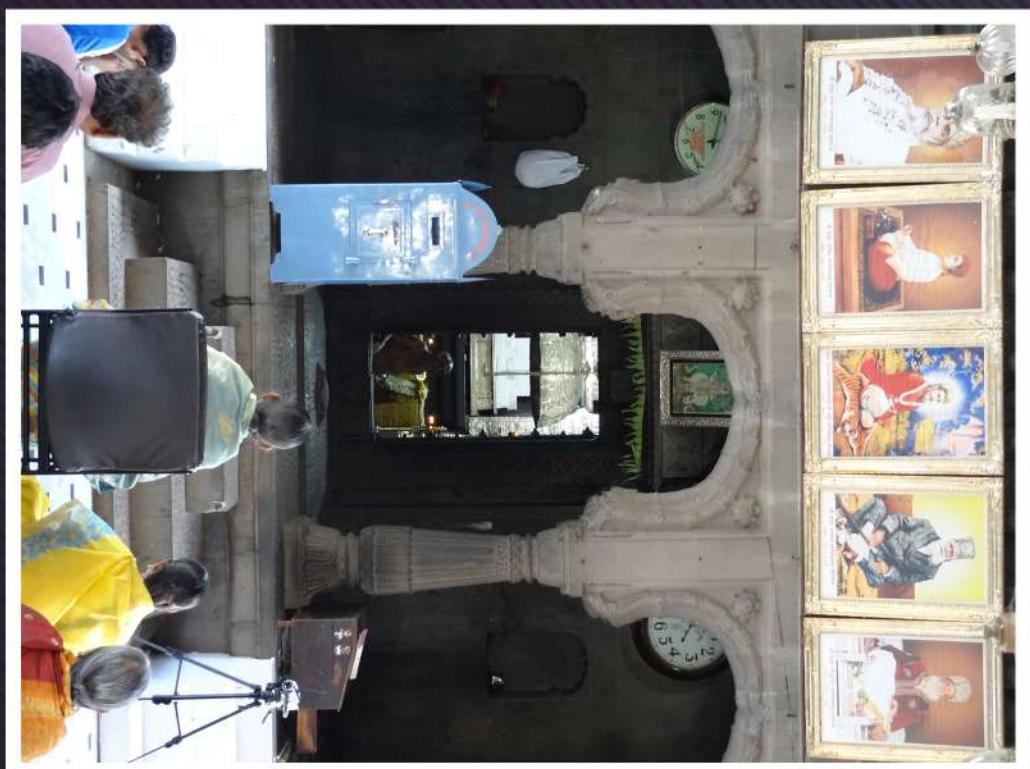
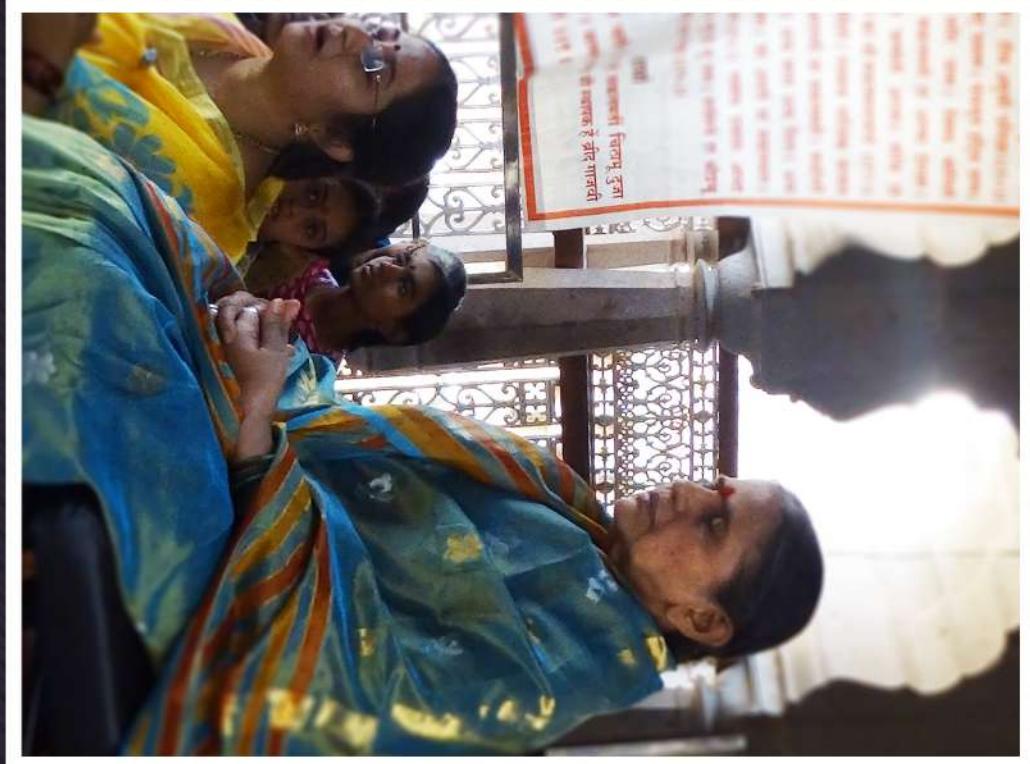
POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023
REGD.NO. 37926/83
ESTABLISHED : 1983
డిసెంబర్ 2021
వెల - ₹ 10.00

సాయిబాబా
ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాహపత్రిక
సంపత్తి: 39 సంచిక: 08

శ్రీ మాణిక్య ప్రభువుల ఆరాధన : మార్గశిర శుద్ధ వికాదశి (14-12-2021)
శ్రీ మాణిక్య ప్రభువుల జయంతి : మార్గశిర పొర్చుమి (18-12-2021)

పూజ్య గురువుతో ట్రె అలిషేలు మంగళ్ తలతో మాణిక్యనగర యాత్ర - ఏప్రిల్ 2013

ఈ లోక కళ్యాణకార్యం

దగ్వజయం కావాలి!

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

ఒకసాలి ద్వారకామాయిలో సాయి పాదాలోత్తుతూ వున్న బాపూసాహాబ్జీగ్ మనస్సులో ఒక ప్రశ్న ఉదయించింది - “సాయిని దల్ఖస్తున్న వారందరూ పరమార్థం పొందుతారా?” అని. వెంటనే సాయి అతనితో “మామిడిచెట్టు ఎంత పూర్త వేస్తుందో చూడు. అవస్తీ పండ్లు అవుతాయా? గాలి, వాన, పురుగులు, పిట్టలు, కోతులవలన ఆ పూతలో ఎక్కువభాగం పండ్లవకుండానే రాలిపోతుంది. ఏవో కొణ్ణి మాత్రం చెట్టు నంటిపెట్టుకుని పండ్లవుతాయి. ఈ విషయం గూడ అలాంటిదే!” అన్నారు. అంటే తీర్థయాత్రలు, పూజలు, భజనలు చేసే వారందరున్నా చివలిదాకా నిలచి పరమార్థం చేరేవారు బహుకొణ్ణి మందేనని వారి భావం. అందుకే శ్రీకృష్ణుడు గూడ, “మనుష్యాం సహార్థు కల్పిస్తుతి సిద్ధయే - వేలమంది మానవులలో ఏ ఒక్కరో ఆత్మజ్ఞానం కోసం ప్రయత్నించే వారుంటారు.” అన్నారు.

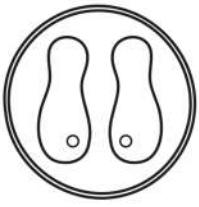
ఇందుకు కారణం సలయైన భగవదారాధనపద్ధతితెలయపోవడమే. పామరులను శీతోష్ణాలు, రాగ్యాషాలు, మానావమానాలు, జయాపజయాలు,

ఇంద్రియ విషయాలు చలింపజేసి విఫలం జేస్తుంటాయి. ఇందుకు బలమైన కారణమున్నది. మనలో యూ ద్వంద్యాలను ప్రేరించే జగత్తు మనకు ప్రత్యక్షం. పరమాత్మ ఎప్పుడూ యింద్రియాలకూ మనస్సుకూ గోచరించనివాడే. కనుక ఆయనపై దృఢమైన విశ్వాసమూ, శర్ధ కల్గడం కష్టం. జీవితంలో ఎంత చిన్న కష్టమెళ్ళినా ఆయనికడున్నాడా? అన్న సందేహం కల్గుతుంది. సుఖం కల్గినప్పుడు పామరులకు ఆయనను హృదయపూర్వకంగా గుర్తించుకోవలసిన అవసరమే కలగదు. ఎవరైనా గుర్తుంచుకొన్నా, అభి కష్టాలలో ఆర్త్తతో శరణ పాందడంలాగా మాత్రముండదు. కొంతమంచికి కష్టాలు తీరినప్పుడు మాత్రమే భగవంతుడున్నాడనీ, తీరనప్పుడు లేడని అన్నిస్తూంటుంది. ఏనిని భక్తి అనజాలము. భగవంతుడున్నాడన్న దృఢ విశ్వాసం స్థిరపడకపోవడమే మనలోని లోపం. అట్టివిశ్వాసాన్ని కల్గించేచించక సద్గురుడే. వారిలో ప్రత్యక్షంగా దైవమున్నాడన్న సత్యాన్ని దల్ఖించవచ్చు. రామకృష్ణ పరమహంస తారసిల్లి భగవదనుభూతి

ప్రసాదించేదాకా వివేకానందునికి అట్టి విశ్వాసం ఏర్పడలేదు, ఇక మన సంగతి చెప్పాలా? అందుకే అట్టి మహోత్సుల దర్శనం అన్నింటికంటే శేషమైనదని శ్రీ గురుచరిత్త, శ్రీ గురుగీత చెబుతాయి.

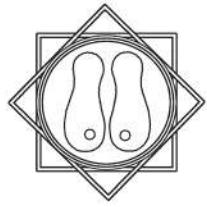
శ్రీకృష్ణుడు విశ్వరూప దర్శన మిచ్చేవరకూ ఎప్పుడూ ఆయనచెంతనే వుండే అర్థముడికి గూడ యుద్ధరంగంలో మమకారం కమ్మి ధర్మం అధర్మంగానూ, అధర్మం ధర్మం గానూ గోచరించిందని భగవద్గీతలో మొదటి ఆధ్యాయం చూస్తే తెలుస్తుంది. అందుకే కృష్ణుడు గూడ తత్త్వదల్చి యైన సద్గురువును శరణబోంబి సేవించి పరిప్రశ్న చేసి జ్ఞానం పొందమని అత్యంత ఆప్తుడైన అర్థముని ఆదేశించాడు (గీత : 4:34). ఈ లీతిన నారదుడు, శ్రీకృష్ణుడు, రామకృష్ణ పరమహంసంటి తత్త్వదర్శులను ఆశ్రయించిన ద్రువుడు, వాలీకి, అర్ఘునులనుండి వివేకానందుని పరకు అట్టి సాధకులుమాత్రమే సుస్థిరమైన ఆధ్యాత్మిక జీవితం సాభించుకోగల్గారు.

సాయిబాబాకూడా తమ గురుసేవా వృత్తాంతంలో ఈ విషయమే స్పష్టం చేసారు. నల్గురు ముముక్షులు మొదట సద్గురుపరచన చేసి, ఉత్సేజితులై

సెరంగుబాబు

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి:39

డిసెంబర్-2021

సంచిక:08

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాలచే స్థాపించబడిన వ్యక్తిక పత్రిక,
మన ‘సాయిబాబా’

విషయ సూచిక

01.	ఈ లోక కళ్యాణకార్యం దిగ్విజయం కావాలి!	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
02.	శ్రీ సద్గురు శ్రీ మాణిక్య ప్రభువు	“సాయిబాబా”	06
03.	పరిపుత్రులు	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	08
04.	సద్గుర్యానుగ్రహము	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ	09
05.	వార్తాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	12
06.	మాతృదేవి స్తుతులు	శ్రీ ఎన్ వి రాంపుసాద్	15
07.	ప్రేమ స్వరూపుడు	శ్రీ కె. ఎన్.పుసాద్	18
08.	నార్సె	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	22
09.	ద్వారకామాయి అనుభవమండపము	జీ.వి. వైద్య; రచయిత విఠల్రావ్ పవార్	26
10.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీ మోహన్ రెడ్డి ; శ్రీమతి రాధ మనోరంజని దేవి	28

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068

Phone No. +91 - 74160 41550

www.saibharadwaja.org

www.saimasterforums.org

చీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ అర్.ఎన్. శిథర్, పిపోచ. డి

చందు వివరములు

విడి ప్రతి	:	రూ. 10-00
సంవత్సర చంద	:	రూ. 100-00

సాయిబోపతికలో వెలువడే వ్యోమాలకు, ఉభప్రాయోలకు ఉయొ రచయితలే బోధ్యులు.

పరమాత్మానేషణకోసం అడవికి వెళ్లారు. అప్పుడు మారువేషంలో వారికి గురువు ఎదురయ్యారు. పూర్వజన్మ సంస్కరం వలన ఆయనను ఆశ్రయించగల్నిన బాబా మాత్రమే కృతార్థులై సద్గురువుగా రూపొందగల్లారు. విద్యాగర్వంతో (అంటే తమకే అస్తీ తెలుసన్న భావంతో) మిగిలిన ముగ్గురు ఆ గురువును ఆశ్రయించక శాశ్వతంగా సంసారమనే అరణ్యంలో ఆకలిదప్పులతో పరిభ్రమిస్తూ వుండిపోయారు. బాబావలె సద్గురువును ఆశ్రయించగలవారు వేలాది భక్తులలో ఏ ఒక్కరో వుంటారు. వారు మాత్రమే కొండిపోతప్పాతవలె స్థిరంగా ఆధ్యాత్మిక మామిడిపూతవలె స్థిరంగా ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో నిలచి ఆత్మజ్ఞానం పొంది పండ్లవుతారు.

అంటే సద్గురువును ఆశ్రయించటమొక్కటే ఆత్మజ్ఞానానికి మార్గమన్నమాట. కానీ ద్వాపరయుగంలోనే ఇలా చేసేవారు కొన్ని వేలమందికి ఒక్కరుంటే ఈ కలియుగంలో ఎంతమంది వుంటారన్నది మనము ఉండిపోతప్పాతమును. కనుకనే ఈ యుగంలో ధనము, కీర్తి ఆశించి ఆత్మజ్ఞానం పొందకుండానే గురువులుగా చెలామణీ అయ్యు వారెందరో వుండబోతారని పురాణాలేగాక ఆధిశంకరులు, కజీరు, భర్తుహారి, యోగివేమన రామకృష్ణ పరమహాంస, రమణమహార్షి వంటి మహాత్ములు మనశ్శి హౌచ్చరించారు. సాయిబాబా కూడా అందుకే “ఈ రోజుల్లో నిజమైన ఫకీరు (ఆత్మజ్ఞాని) లభించడమేంతో అరుదు” అన్నారు.

ఇందుకు మరీ కారణం వున్నది,

‘శ్రీ గురుచలత్త’ లో శ్రీ గురుడు పంచగంగాసంగమమైన నర్సీబావాడీలో గుప్తంగా పుండదలవారు. అప్పుడు ఒక భక్తుని ఆదుకొనడానికి ఆయన చేసిన లీలవలన వారి లీల ప్రకటమయి జనం వారి చెంతకురానారంజించారు. అప్పుడు ఆయన ఇలా అనుకొన్నారు, “ఇక్కడకు భక్తులు, ఆర్థులతో పాటు స్వార్థంతో దుష్టులు కూడా వస్తారు. వారి వలన సద్గురువుల కెంతో కష్టం కలుగుతుంది. కనుక నేను ఈ చోటు ఏడిచిపోవాలి”. అంటే కలియుగంలో ఆత్మజ్ఞానం పొందిన కొండి మంది ఆధిశంకరులు చెప్పినట్లు, “బాలోన్నట్ట పిశాచపత్త” - పసిపిల్లలవలె, పిచ్చివాసివలె, పిశాచర్మస్తులవలె జనుల దృష్టి నుండి గుప్తంగా సంచితస్తారు. గనుక వారి నేనమనకు దొరకడంకష్టం. అందుకే దత్తాత్మేయస్వామి లోకోద్దరణ కోసం సుమారు 6 శతాబ్దాలలో 5 సార్లు అవతలించవలసి వచ్చినది. ఆ దత్తాత్మారాలే ఈ యుగంలో మన మాశ్రయించదగిన సత్యరుషులు. వారి భోతిక రూపాలు అదృశ్యమయ్యాక కూడా వారి చలితుల పారాయణ ద్వారా వారి ప్రత్యక్ష సాన్నిధ్యాన్ని పొంది మనము కృతార్థులమవుషునని శ్రీ వాసుదేవానంద సరస్వతి స్వామి, శ్రీ రంగావధాత, శ్రీ నానేమహారాజ్, శ్రీ నారాయణ మహారాజ్ (ఖేడ్ గావ్ ఖేట్) వంటివారి అనుభవాలు నిరూపిస్తున్నాయి. ‘శ్రీ గురుచలత్త’ శ్రద్ధగా పారాయణ చేస్తే శ్రీ గురుడే మనకు సద్గురువును చూపుతారు.

అయినా మన సమస్య అంతటితో తీరదు. సద్గురువు తారసిల్లినా, ఆయనను తగులీతిన సేవించగలడానికి ఎంతో సంస్కరబలం కూడా కావాలి.

వారి గురువుకు అంతటి సమర్థుడైన శిష్యుడిగా సాయిబాబా ఒక్కరే నిలచి సేవించుకోగల్లారు. వారికి ఎందరు భక్తులున్న అలా వారిని సేవించగలవారు ఒక్కరు కూడా లేరని సాయిబాబా చెప్పారు. సద్గురువు లభించినా, ఆయనను తగు లీతిన సేవించగలడానికి తగిన సంస్కరము గూడా ‘శ్రీ గురుచలత్త’ మొదలైన దత్తాత్మారాల చలితుల పారాయణయే ప్రసాదించగలదు. ఐహికము, పారమాత్మాకమైన మానవ శేయస్సును సాభించడానికి తమను తామే దత్తం చేసుకొన్న, ఆత్మసమర్పణ చేసుకొన్న భగవదవతారమే దత్తాత్మేయుడు. కనుక రానున్న దత్తజయింతి సందర్భంగా మనము కూడా వ్రతముబూసి చలిత పారాయణచేసి కృతార్థుల మఘదాము. దత్తజయింతికి ముగిసేలాగ గాని, నాటితో ఆరంభించిని ‘శ్రీ గురుచలత్త’ ‘దత్తాత్మార మహాత్మ్యం’, ‘స్వామిసమర్థ చలిత’ శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చలిత’ వరుసగా ఒకదాని తర్వాత ఒకటి పారాయణ చేస్తుండటమే ఈ ప్రతం. శ్రీ వాసుదేవానంద సరస్వతి స్వామి మొదలైనవాలివలె దత్తస్వామిని ప్రత్యక్షం చేసుకొనడమే మన ప్రధాన సంకల్పం కావాలి. ఈ సంప్రదాయం వర్ధిల్లి లోక కళ్యాణం జరగాలి. నిత్యము పారాయణ చివలటో “సర్వేజనాః సుఖానో భవంతు” “లోకా సమస్తాః సుఖానో భవంతు” అనుదే చరమ సంకల్పం కావాలి. అదే నిత్యము పూజ ముగించే ముందు “సర్వం శ్రీ పరమేశ్వరార్థమస్తు” అని మనము చెప్పుకొనే సంకల్పానికి అర్థం.

శ్రీ సద్గురు శ్రీ మాణిక్య ప్రభువు

"సాయబాజా"

శ్రీ దరాబాదుకు చెందిన అప్పారావు, భీమాబాయి అను దంపతులు శ్రీమంతులు. వారెన్ని ప్రతాలు, పూజలూ చేసినా సంతానం కల్గినేడు. అప్పుడు గుల్మార్గా దగ్గరున్న 'కల్యాణ్'లో దివ్యశక్తులుగల ఒక బాలుడున్నాడని తెలిసి అతని దర్శనానికి పల్లకీలో బయల్దీలంది భీమాబాయి. దాలిలో ఒక చోట కొందరు పిల్లలు కలసి ఒక పిల్లవాణ్ణి కొడుతున్నారు. వారి తగపు తీర్చిరమ్మని భీమాబాయి ఒక నౌకరును పంపింది. అతడితో ఆ దెబ్బలు తింటున్న పిల్లవాడు, "నేను ఈ పిల్లలతో పందెంలో ఓడిపోయినాను. 8 గప్పలిచ్చి నన్ను విడిపిస్తే మీ యజమానురాలికి 8 మంది పిల్లలు కల్పుతారు" అన్నాడు. తరువాత భీమాబాయి తన నౌకరు ద్వారా గప్పలు ఆ బాలునికిచ్చింది. అతడు వెంటనే అవి ఆ పిల్లలకిచ్చి ఎటో పరుగెత్తిపోయాడు. తర్వాత భీమాబాయి కల్యాణ్ చేరి 3 రోజులు వేచియున్నాక ఆ దివ్య బాలుడు ఎక్కుడనుండి వస్తూనే ఆమెను చూచి, "సీకిదివరకే 8

మంది జడ్డలనిచ్చానుగదా! ఇంకా వేచిస్తావేందుకు?" అని చెప్పి మళ్ళీ ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. కాలాంతరంలో అతడి మాటలక్ష్మిలా నిజమయ్యాయి. ఈ దివ్యబాలుడే మూడవ దత్తావతారమైన శ్రీ సద్గురు మాణిక్య ప్రభువు.

మాణిక్యప్రభువు డిసెంబరు 22, 1817న కల్యాణ్లో మనోహర్నాయక్, బయాదేవి అను పుణ్యదంపతులకు జన్మించారు. ఏలి అన్నగారైన హనుమంత దాదా తర్వాతకాలంలో మారుతి అవతారంగా కొలువబడిన 'శ్రీ దాదామహారాజ్' అను మహాసీయుడుగా ప్రసిద్ధి చెందారు. ఏలి సమాధి మాణిక్యనగర్కు తూర్పున విరజా-గురుగంగ అను ఉపనాదుల సంగమం వద్దనున్నది. మాణిక్య ప్రభువులకు ఉపనయమైన కొఱ్ఱికాలానికి తండ్రి స్వర్గస్తుడయ్యాడు. ప్రభువు బడికి వెళ్ళక ఒక్కడే భయంకరమైన అడవులలోకి వెళ్ళి కొన్ని రోజుల తర్వాత ఇల్ల చేరుతుండేవారు. ఆ బాలుని సంస్కరించమని కోలి, తల్లి బయాదేవి అతనిని బీక్షిత్

అను వేదపండితుని యింటికి పంపింది. ఆ బాలుని దివ్యత్వాన్ని గుర్తించిన బీక్షిత్ అతడికెందులోనూ అడ్డు చెప్పేవాడుగాదు. ఒకనాడు ఆ బాలుడు హాముగుండంలో మలవిసర్జన చేసాడు. బీక్షిత్ ఆ సంగతి తెలిసి హాముగుండంలో చూడగా అందులో మలానికి బదులు బంగారు ముద్ద పునుది.

ఎట్టి ఆధారమూ లేని ఆ కుటుంబాన్ని మేమమామ చాలీచాలని తన జీతంతో పశిషించేవాడు. ఒకసాలి అతడు యుక్త వయస్సుడవుతున్న మాణిక్య ప్రభువును రహదారిపై పశియే వాహనాల మీద పన్ను వసూలు చేసే పనిలో చేయించాడు. కాని అతడు తాను వసూలు చేసినదంతా పేదలకిచ్చేస్తూంటే ప్రభుత్వం అతనిని ఉద్దీపించాడు. అందుకార్పించి అతనిని ఇంట్లో నుండి వెళ్ళిపోమ్మని మేనమామ బెబిలించాడు. వెంటనే ఆ యువకుడు ఆశువుగా వేదాంతముట్టిపడే ఒక పద్యం చెప్పి, మేనమామకు ప్రదక్షిణం చేసి కేవలం కౌపినంతో యింటిలో నుండి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ

తర్వాత మాణిక్య ప్రభువు యథేచ్చగా అరణ్యాలలోనూ, గుహలలోనూ సంచలిస్తూ, ఎన్నో లీలలు ప్రకటించారు. ఎందరో భక్తులు వారిని దల్చించి తమ కష్టాలు తీర్పుకునేవారు. ఆయన పరశీవైద్యనాథము, తులజాపూర్, పండితపూర్, పూనా, తిరుపతి, గాణ్యాపూర్, కోల్హాపూర్, నృసింహవాడీ మొంచ ప్రాంతాలలోనేగాక ఉత్తరదేశంలో గూడ పర్యాటించారు.

స్వామిని వెంకమ్మ అను బాల్య వితంతువు దల్చించి ఆ సన్నిధిలోనే జీవితశేషం గడపాలని కోలించి. వారు “మా సన్నిధిలో వుండాలంటే నీ వద్ద నగలుంచుకోరాదు” అన్నారు. ఆమె తన బంగారమంతా ప్రభువులవద్ద వుంచేసించి. ఆయన దానిని పేదలకు పంచివేసి ఆమెను తమ తల్లివద్ద ఉంచాడు. దొంగ ఒకడు శ్రీమంతులైన ఆమె కుటుంబమంతటినీ బోందితో కైలాసానికి పంపిస్తానని సమ్మించి, మైలారులోని రుద్రకుండంలో దూకించాడు. వారు దూకగానే వాలింట్లోని బంగారమంతా తీసుకుని పరారయ్యాడు. అందరూ చనిపోయారుగాని, ఒక చిత్తమైన వ్యక్తి వెంకమ్మను మాత్రం రక్షించి అదృశ్యమయ్యాడు. కొంతకాలానికి ఆమె ప్రభువులను దల్చించి, తనను రక్షించినటి వారేనని గుర్తించి, వారి నేవలో వుండిపోయించి. ఆయన నేవలో ఆమెకు యోగసమాధి లభించి, ఆయన సన్నిధిలోనే సమాధియైంది.

ఒకప్పుడు జీదర్కు చెంబిన ధనికులెందరో ప్రభువుల నాహ్యానించి ఏనుగుల ఊరేగెంపుతో పల్లకిలో ఆయనను తీసుకువెళుతున్నారు.

దాలిలో ఒకచోట మేనా మోనే వారందలికీ మైకెన కమ్మ వేరొకదాలిన మజ్జారు. అక్కడ వాలకొక పెద్ద పొము కన్పించింది. అదొక గొప్ప మహాసీయుడని చెప్పి దానిననుసరించమన్నారు ప్రభువు. అటి ఒక నరసింహస్వామి దేవాలయం వద్దకుపోయి అదృశ్యమైంది. ప్రభువక్కడ కొంతకాలమున్నారు. అప్పుడు జీదర్ నుండి వచ్చిన భక్తులెందరో తమ యిండ్లకు స్వయంగా ప్రభువులు వచ్చారని చెప్పుకోసాగారు. వారి యోగ మహిమను గుర్తించి ముస్లిములు ఆయనను సేవించేవారు. అటి నచ్చని కొందరు మోల్ఫీలు ప్రభువులను భోజనానికి పిలిచారు. ఆయన అంగీకలించకుంటే ఆయన భోధించే మత సామరస్యం బూటకమని నిరూపించాలని తలచారు. ప్రభువు విందుకు హోజురై, ప్రార్థన చేసి, వంటకాలపై మూత తొలగించేసలికి ఆపు మాంసమంతా అదృశ్యమై, దానికిబదులు పెద్ద గులాబీలు, ఖర్జూరాలు, మితాయలు పున్నాయి. అప్పటినుండి జీదర్కు చెంబిన ముస్లిములు ఆయనను ముస్లిం మహోత్సవుగా తలచి, ‘పీర్-ఆన్-పీర్ దస్తగీర్’ అను జరుదునిచ్చారు. తర్వాత ఆయన మేనాలో హుమ్మాబాద్ సమీపించేసలికి అక్కడ దట్టమైన లతలమధ్య మేనా చిక్కుకుని కదలలేదు. అప్పటినుండి ప్రభువులు శాశ్వతంగా అక్కడే స్థిరంగా వుండిపోయారు. అదే నేటిమాణిక్య నగరం. అక్కడికే ఎందరో భక్తులు రాసాగారు. ఆయన అక్కడ ‘దత్తగ్రాహి’ (దత్త సింహసనము) ప్రతిష్ఠించారు.

అద్భుతమైన ప్రభువుల మహిమవలన ఆన్ని మతాలవారూ ఆయన నాశ్రయించారు. ఆయనగూడ సకలమత సామరస్యమే భోధించారు. అందుకే హిందూ పండుగలతో పాటు అక్కడ మొహరం చేస్తారు. పండగలలో వాల సన్నిధిలో వేదగానము, శాస్త్రచర్చ, నృత్యగీతాదులు మహావైభవంగా జిలగేవి.

ఒకప్పుడు అక్కలోకటర్జూ ప్రభువులను దల్చించి, తమ పట్టణాని కాహ్యానించారు. ఆయన, “నా మరొకరూపం అక్కడికి వస్తారు” అని చెప్పారు. ఆ ప్రకారమే కొంతకాలానికి అక్కలోకట స్వామి నాల్గవ దత్తావతారంగా అక్కడ ప్రకటమయ్యారు.

మరొకప్పుడు హంపీలోని శంకరాచార్య వీరిని కలుసుకుని వీరి మహిమను కీర్తించారు.

శ్రీ సద్గురు మాణిక్య ప్రభువుల సమాధి, వారి తర్వాత ఆ పీరమలంకరించినవాలి సమాధులు, శ్రీ దాదా మహారాజ్గాల సమాధి, యోగిని వెంకమ్మగాలి సమాధి, మాణిక్య నగర్లో చూడవలసిన ప్రదేశాలు. మాణిక్య నగర్లో రోజు 4 హోరతులు జరుగుతాయి. శ్రీరామనవమి, గురుపూర్ణమ, దత్తత్వేయ జయంతి ముఖ్యమైన పండుగలు,

పైదరాబాదు నుండి గుల్చర్ వెళ్ళే బస్సులో హూమ్మాబాద్ చేరాలి. అక్కడినుండి బండి మీద 4 ఫర్మాంగుల దూరంలోనున్న మాణిక్యనగర్ చేరాలి.

పురివ్యవహారం

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ప్రశ్న : - సాయిలాంటి పూర్ణార్థపురుషులను మనసో, వాచా, కర్మణా శరణు పొందితే గత జన్మల కర్మలు, గ్రహాబాధాలు తొలగించబడతాయి అనే సిద్ధాంతము నిజమా ?

- ఎమ్. రాధాకృష్ణ, హైదరాబాదు.

జవాబు : - మనలోనూ, అంతటా నిండియున్న ఒక పరమాత్మతత్వమే మనం శరణు పొందిన సద్గురువని గుర్తించి దానిననుసంచి నడుచుకోనడమే శరణు పొందడం. ఇందులో తన అబిప్రాయాలకు, యిష్టాయిష్టాలకు తావుంది. సద్గురువు బోభించిన లీతిన కర్మణా మనసా వాచా అనుక్షణమూ ఏమారక జీవించడము, అందులో వచ్చిన కష్టనిష్టూరాలను మన ప్రగతి కవసరమైన బౌషధము, అనుపానాలుగా సద్గురువు ప్రసాదించినవని గుర్తించి నడుచుకోవడమే శరణు పొందడమంటే.

ఇలా శరణు పొందడానికి హృదయ పూర్వకంగా ధ్యానము, పొరాయణ, భావయుక్తమైన నామస్వరణ, పూజ, సత్సాగరత్యము, మన లోకిక బాధ్యతలు ఆయన మనకు విధించిన కర్తవ్యంగా త్రికరణ శుభిగా నిర్విట్తించడమూ అవసరము.

ఇలా జీవించ యత్నిస్తూ శరణాగతిని క్రమంగా నిర్దిష్టం

చేసుకోవాలి. శరణాగతి సామాన్యంగా ఒక జన్మలో కుబిరేబి కాదు. బహు జన్మల అభ్యాసమే యి జన్మలో కొళ్ళించి మహాసీయులలో మనకు కన్సించే శరణాగతి.

ఇలాంటి లక్ష్యంవైపుగా జీవితాన్ని కొనసాగించుకొనే బీళగల వాలికి పూర్వకర్త ఫలితాలు, సంస్కారాలూ తాముఉన్నతిచెందటానికిఅభిరోహించ వలసిన సోపానాలవుతాయి. అటువంటి కర్తవ్యాలో, గ్రహాబాధలు ఎదురైనపుడు సద్గురువును శరణు పొందని వారు రాగ, ద్వేష, అసూయ, భయాది దుష్ట సంస్కారాల చేత ప్రేరేపించబడి పనిచేస్తారు. కనుక తిలిగి మరుజన్మలకు అలాంటి అవరోధాలనే కల్పించుకొన్నవారవుతారు. అంతేగాదు తిలిగి తిలిగి అలా అవరోధాలను కల్పించుకోవడమే అభ్యాసము, లేక సంస్కారంగా ఏర్పడుతుంది. కనుక కర్తవ్యాలు, గ్రహాబాధలు సద్గురు భక్తుడికి సోపానాలు. కనుక వాటికా పేరు యిక తగదు. అంతేగాని ప్రత్యక్షంగా, స్ఫూర్థంగా ఫలితాలు తొలుగుతాయిని

గాదు. “చేసిన కర్తవులం అనుభవింపక ఎన్నటికీ ఆగదు” అని నాలికురుపుతో బాధపడుతున్న డా॥పిళ్ళేకు సాయిచెప్పినది మరువకూడదు. పామరుల కర్త గ్రహాబాధలు ప్రాణాలు తీసే విషం వంటివి; సద్గురు భక్తులకు అవే రోగాలు తగ్గించే మోతాదులు. నిపుణుడైన వైద్యుడుపయోగించే పాషాణాది బోషధాలు నాశనానికి, రక్షణకు కూడ కారణమవగలవు. బాగా చదివేవాడికి పరీక్షలు పైకి పోయేందుకవసరము. చదవని అనర్పులు అక్కమంగా పై తరగతికి పోకుండా అవరోధం.

‘కర్త’ అనే పదం ఏ కార్యకారణ సూత్రాన్ని తెలుపుతుందో - ‘గ్రహాబాధ’ అన్నపదంతో దానినే ప్రత్యక్షంగా జన్మాంతరజ్ఞానం లేనివారు ఉరామలికగా అంచనావేనే పరోక్ష పద్ధతియైన ‘జీస్తుతిష్ఠాస్తం’ సూచిస్తుంది. ఒకటి పాడుగును అంగుళాలలో కొలిస్తే యింకొకటి సెంటీమీటర్లలో కొలుస్తుంది. ●

నందుర్వునుగ్రహము

పూజ్య గురుపత్రీ శ్రీ అలిహేలు మంగళ్య

(ఫిబ్రవరి 2010 సాయిబాబా మాసపత్రిక నుండి)

ఓప్ప బ్రహ్మ తొమ్మిది. పూజ్యోత్తీ ఆచార్య భరద్వాజ మాస్టరుగాలిని ఆరాధించేవారందలకీ అతి ముఖ్యమైన, శ్రీతికరమైన రోజు. కారణం ఆ రోజు పూజ్యోత్తీ మాస్టరుగారు శిలింపీలో లేకుంటే, శిలింపీ సాయిబాబా వలన అట్టి అనుభవాన్ని పొందకుంటే ఈ రోజు మనమిలా సాయిని సేవించేవాళ్ళము కాదేమో!

ఆ రోజు పూజ్యోత్తీ మాస్టరుగారు, శిలింపీ సాయిబాబా యొక్క పలపూర్వ అనుర్ఘమౌన్ని పొందిన రోజు. శిలింపీ సాయి సన్మిథలో ఆయన ఆత్మానుభవాన్ని పొందినరోజు. ఆ క్షణం నుంచి ఆయన మనసా, వాచా, కర్మా శ్రీ సాయినాథునికి అంకితమై ఆయన మహిమను దశబిశలా వ్యాపింపజేసారు.

ప్రథమ దర్శనంలోనే ఆయన అంతగా సాయినాథుని అనుర్ఘమౌన్ని ఎలా పొందగలిగారు? దానికి కారణాలేమిటి? అంటే అప్పటివరకూ పూజ్యోత్తీ మాస్టరుగారు చేసిన అన్వేషణ, సాధనలు ఫలించి ఆయనకు సాయి

అనుర్ఘమం లభించిని ఒక్క మాటలో చెప్పుకోవచ్చు.

నిజానికి ఆయన చిన్నప్పటినుండి అన్వేషకులే. చిన్నప్పటి మాతృదేవి మరణంతో ప్రారంభమైన అన్వేషణ ఆయన అన్నగాలి అబ్బాయి మరణంతో తీవ్రతరమైంది. దానితో ఆయన బుద్ధునివలనే జనన మరణ చక్కాన్ని, స్నాప్పి తత్త్వాన్ని తరచి తరచి తెలుసుకున్నారు.

పూజ్యోత్తీ మాస్టరుగారు మొదటినుంచీ ఏ విషయాన్నినా క్షణంగా తెలుసుకోనిదే వేబిలి పెట్టేవారుగాదు. అన్ని విషయాలలోనూ ఆయనకు ప్రశ్నల చిట్టా వుండేది. సమాధానపడేవరకూ విషయాన్ని వేబిలి పెట్టేవారుగాదు.

అందుకనే అసలు ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటి? ఆధ్యాత్మిక తత్త్వవేత్తలు ఎలా వుంటారు? భగవంతుడు వున్నాడా? ఉంటే ఎలా వుంటాడు? ఆయన తత్త్వమేమిటి? అని తెలుసుకోవడానికి ఎన్నో పుస్తకాలు చచివారు. ఆలోచించారు.

అసలు మతమంటే ఏమిటి? మతాలు ఎలా ఉధ్వవించాయి? ఇన్ని మతాలు ఎందుకు ఏర్పడ్డాయి? అపి బోధించేదేమిటి? ఇపి తెలుసుకోడానికి మతాలగూర్చి అన్ని ర్పంథాలు చచివారు. వాటి తత్త్వాన్ని గూర్చి తెలుసుకున్నారు.

‘మనయేవ మనుష్యాణం కారణం బందమోక్షయోః’ అన్న వాక్యాన్ననుసరించి ఆయన కాలేజీ వయసులో పున్నప్పుడే మనసును గూర్చి ఆలోచించి దానిని తన ఆధినంతోకి తెచ్చుకున్నారు. మనస్సు చెప్పినట్లు తాము వినకుండా తాము చెప్పినట్లు మనస్సు వినేలా చేసుకున్నారు. మనస్సుకు ఏది చేయాలనిపిస్తే దానికి వ్యుతిరేకంగా చేసేవారు. కూర్చోవాలనిపిస్తే గంటల తరబడి నిలుచునేవారు. నిలబడాలనిపిస్తే కూర్చునేవారు. పడుకోవాలనిపిస్తే లేచి తిలిగేవారు. నిద్రపోవాలనిపిస్తే మెలుకువగా వుండేవారు. బయటకు వెళ్ళాలనిపిస్తే ఇంట్లోనే వుండేవారు. ఇంట్లో వుండాలనిపిస్తే బయటకు వెళ్ళేవారు. తినాలనిపిస్తే ఉపవాసం

పుండెవారు. తెనవద్దు అనిపిస్తే విపరీతంగా తినేవారు. నడుస్తున్నప్పుడు కాసేపు ఆగుదామని అనిపిస్తే అలా అనిపించకుండా పుండెదాకా షైల్జు తరబడి నడిచేవారు.

అంతేగాదు, ఆయన ఎన్నో రోజులు ఆహారం తీసుకోవడం మానేసారు. కొంతకాలం ద్రవపదార్థాలు మాత్రమే తీసుకున్నారు. అలాగే కొన్ని రోజులు ద్రవపదార్థాలు అనలు తీసుకోకుండా ఘనపదార్థాలు మాత్రమే తీసుకున్నారు. అలాగే మూత్ర బంధనము, మలబంధనము చేసారు. మామూలుగా మానవుడు యివి జరగకుండా ఎన్నిరోజులు జీవించగలడో అన్ని రోజులకంటే మూడురెట్టు ఎక్కువగా యివస్తు చేసారు. నిద్రలేకుండా ఎన్నో రోజులు గడిపారు. అంతేగాక ఆయన చేసిన సాధనలు ఎన్నో వున్నాయి.

అంటే ఆయన కోటికలను నశింపజేసారు. కోటిక ఎప్పుడైతే నశిస్తుందో, దానివలన ఉధృవించేరాగ, ద్వేష, అసూయాది భావాలు నశిస్తాయి. అందుకని ఇక సాధించడానికి ఆయనకు ఏమి మిగిలించి? అంటే ఆయన సాధనంతా పూర్తయిందన్న మాట! ఇక సద్గురువనుర్పామే కావాలసించి!

అందుకే - పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అట్టి అర్థాత సంపాదించారు గనుకనే - శ్రీ శిలాండ్రీ సాయినాథుడు ఆయనను తమ శిష్యునిగా అంగీకరించి తమ సంపూర్ణ అనుర్పాన్ని ప్రసాదించారు. తమవంటివాటిని చేసారు.

ఇక్కడ కొందరికి ఒక సందేహము కలుగవచ్చు. 'శ్రీ సాయి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని తమవంటివారుగా

చేస్తే ఆయన గూడ శ్రీ సాయిలాగా జీవించాలిగదా! మరి వేరుగా వున్నారెందుకు?' అని. ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం సాయియే. శ్రీ సాయినితమ గురువు పరిపూర్ణుని చేసారు. అయితే సాయి తమ గురువులాగా వున్నారా? ఎందుకుండలేదు? ఇక్కడ మనం గమనించవలసిన విషయమొకటున్నది. తమ గురువు వలన పరిపూర్ణులైనవారు గురువు వలె వుండరు. గురువు తమను ఎలా వుంచుతారో అలా వుంటారు! అదే విధంగా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు తమ గురువు తమను ఎలా వుంచారో అలా వున్నారు.

అనలు అనుర్పాం అంటే ఏమిటి? పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అనుర్పాం గులించి యిలా చెప్పారు: "భగవంతుని అనుర్పాము నిరంతరం వల్లస్తానే వుంటుంది. దానిని గుల్మంచడము, దానిని విశేషంగా పాందే యత్నం చేయడమే కావలసినది. ఈ రోజు మనం యిలా జీవించగలుగుతున్నామంటే

అంతా ఆయన అనుర్పామే. మన చుట్టూ ఎప్పుడూ ఎన్నో ఉపద్రవాలు పాంచేవంటాయి. వ్యాధులనుండి, ప్రకృతి వైపరీత్యాలనుండి, వ్యక్తులనుండి - యిలా ఎన్నో విధాల ఆయన మనలను కాపాడుతున్నారు. ఇది తెలుసుకుంటే భగవంతుడు మనలను ఎంతగా అనుర్హిస్తున్నారో అర్థమవుతుంది.

అంతేగాదు, మనకు వచ్చే కష్టాలు గూడ ఆయన అనుర్పామేనని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెప్పేవారు. మనం చేసే పారపాట్లకు ఆయన యచ్చే శిక్ష, శిక్షణ గూడానని ఆయన చెప్పేవారు. చేసిన తప్పులను తెలుసుకోవడానికి, వాటిని తిలిగి చేయకుండా వుండడానికి మనం మన పిల్లలను ఎలా శిక్షిస్తామో అలాగే ఆయన గూడా చేస్తారని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెప్పేవారు. మనం సలియైన మార్గాన నడవడానికి అవి దోహదపడతాయని ఆయన చెప్పేవారు.

"అయితే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలికి వచ్చినంతటి అనుర్పాము మనకు

అవసరమా?" అని మనకనిపించవచ్చు. అలా అనిపించడమంటే ఏమిటంటే మనకు శాశ్వతమైన తృప్తి శాంతులు అవసరం లేదని మనమనుకుంటున్నామన్నమాట. మరొక రకంగా చెప్పాలంటే అంతటి తృప్తి శాంతిని పాంచిన వారి వద్దనుండి మనం కొచ్చి కొచ్చిగా మాత్రమే; అంటే మన సమస్యలు తీరడం వల్ల వచ్చే శాంతిని మాత్రమే మనం కోరుకుంటున్నమన్నమాట. కానీ అది శాశ్వతంగా వుండడం లేదుగదా! కోలకల వెంబడి కోలకలు తెంపు లేకుండా వస్తూనే వుంటాయి. నిరంతరం మనం సమస్యల సుడిగుండంలో చిక్కుకుపోతూ వాటికోసం మహాత్ముల దగ్గరకు పరిగెత్తుతూనే వుంటున్నాం గదా! వాటిలో కొన్ని తీరవచ్చు, కొన్ని తీరకపోవచ్చు. మరి మనకు తృప్తి, శాంతి ఎంతవరకూ వచ్చినట్లు? టీనికి పరిష్కారం ఏమిటి?

ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానమే పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగాలి జీవితం. ఆయన ఒకొక్క సమస్య కోసం భగవంతుని అడగడంగాక ఈ సమస్యలన్నింటికి మూలమైన దాసిని సాధించారు. శాశ్వత శాంతిని పాందారు. అందుకని మనం శాంతిని కోరుకుంటున్నప్పుడు అట్టి శాంతి కోసం తప్పక అట్టి ప్రయత్నం చేయవలసినదే! అటువంటి అనురహస్యి పాందవలసినదేనని చెప్పక తప్పదు.

అయితే మనం అంతటి కలినతరమైన సాధన చేయగలమా? మనకంతటి మనిఖలం వున్నదా? మరి మనం సాయినాథుని అనురహస్యి పాందడం అసాధ్యమా? అనే బింత మనకు కలగవచ్చు. అందుకే పూజ్యాల్మీ

మాస్టరుగారు యలా చెబుతుండేవారు. "ఒకొక్క విషయాన్ని గూర్చి నేనెంతో కష్టపడి తరచి తరచి ఆలోచించి, సంవత్సరాల తరబడి అన్వేషించి తెలుసుకున్న విషయాలను అరటిపండు ఒలిచి చేతిలో పెట్టినట్లు, అతి సులభమైన మార్గాలను మీకు చెబుతున్నాను. ఎందుకంటే నాకానాడు ఎప్పురూ చెప్పలేదు కనుక నేనే స్వయంగా తెలుసుకోవలసి వచ్చింది. ఇప్పుడు మీకు కష్టం లేదు. నేను చెప్పినవాటిని ఆచలిస్తూ పాశితే చాలు. మీరు తప్పక సాయి యొక్క సంపూర్ణ అనురహస్యి పాందగలరు".

అయితే పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగారు ఏం చెప్పారు? ఆ సంగతి మనందలకీ తెలుసు! మహాత్ముల చలితులు పారాయణ చేసుకోమని, సంతుంగాలు చేసుకోమని చెప్పారు. నిరంతరం సాయిని స్వార్థించమని, అందలలో ఆయనే వున్నాడని చూడమని, అందరూ కలిసి మెలసి జీవించమనీ-యలా యింకా ఎన్నో ఎన్నోన్నో!!!

వీటిలో కొన్నింటిని మనం చేస్తున్నాము, కొన్నింటిని చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాము. కానీ ఏది చేసినా ఎలా చేయాలో ఆయన చెప్పిన మూలసూత్రాన్ని పాటించకపోతే వ్యర్థమని ఆయన చెప్పిన మాటను గుర్తుంచుకోవాలి.

ఉదాహరణకు సంతుంగాలు చేయడము, సంతుంగాలకు వెళ్ళడము దాదాపు అందరము చేస్తున్నాము. సంతుంగాలు చేస్తున్నప్పుడుగానీ సంతుంగాలకు వెళ్తున్నప్పుడుగానీ మన ప్రవర్తన, మన ఆలోచనలు ఎలా వుంటున్నాయి? ఆయా విషయాలలో పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగారు ఏయే జాగ్రత్తలు

చెప్పారు? అనేది గమనించుకోవాలి. 'నేను మాస్టరుగారు చెప్పిన విధంగా సంతుంగాలు చేస్తున్నాను, ఇన్ని సంతుంగాలు చేసాను. నన్ను వాడు గౌరవించడా?' అని ఎప్పుడైనా అనిపించడము, అనడమూ జిలగిందనుకుండాం. దాని వెనకాలవున్న భావమేమిటో ఆలోచించుకోవాలి. అంటే మనం సంతుంగాలు చేస్తున్నామన్న అహంకారము, మనం గొప్పవాళ్ళమన్న గర్వము, మనలను యితరులు గౌరవించాలన్న కీర్తికాంక్ష వున్నాయిని అర్థం. మనలను నలుగురూ గౌరవించడము, మనలను కార్దలో త్రిప్పడము, ఎక్కడక్కడికో సంతుంగాలకు తీసుకెళ్ళడము, విదేశాలకు తీసుకువెళ్ళడము, మనకు అనుచరులు లక్షల కొచ్చి వుండడమూ యివేచీ మన ఉన్నతికి సిలయైన కొలబద్దలు కావు. మనలోని బలహీనతలను గుర్తించి, వాటిని తొలగించుకోవడానికి ఎంతగా ప్రయత్నిస్తున్నాము అనుదే పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగారు చెప్పిన దానిని అమలు పరుస్తున్నామనడానికి నిదర్శనం. ఒక ప్రక్క ఆయన చెప్పినట్లు సంతుంగాలు మొదలైనవి చేసుకుంటూ, మరొకప్రక్క మనలోని బలహీనతలను తొలగించుకుంటూ పాశుండడమే పూజ్యాల్మీ మాస్టరుగాలి అనురహస్యానికి పాతులమవడానికి, అర్థాత సంపాదించు కోవడానికి మార్గము. అందుకని ఈ ఫిబ్రవరి తొమ్మిచిని (9.2.2010) పురస్కరించుకుని మనలను మనం సంబిధ్యకునే ప్రయత్నం చేయడాం. జై సాయి మాస్టర్ !!!

వార్షాలోవ్వము

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీ ప్రకాశానంద స్వామివారిచే విరచితమైన వార్షాలాపమనే యిందిన గ్రంథము గ్రాంథికభాషణిలో ప్రాయిబడి వుండడం వలన తమకు అర్థంగావడం లేదని చాలామంట పారకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని పారకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజగాల ప్రియపుత్రుక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషణిలో ఈ గ్రంథాన్ని పారకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

ఎనిమిదవ ప్రసంగము

ఒకప్పుడు శ్రీ ప్రకాశానంద స్వామివారు జామ్ నగర్ నుండి పీరడియా వెళుతున్నారు. ఇది చూసి త్యంబక భాయి ఇలా అన్నారు: “నిత్యానందస్వామివారి దర్శనము చేయాలనే కోలక వున్నది. అనుజ్ఞ ఇస్తే మీతో నేను కూడా వస్తాను.”

స్వా॥ప్ర॥ : ఎంతో సంతోషము. రండి.

ఇద్దరూ పీరడియా వెళ్లారు. నిత్యానందస్వామి “ఈయన ఎవరు?” అని అడిగారు.

శాస్త్ర శ్రవణము జీవుధము

స్వా॥ప్ర॥ : వీరు జామ్ నగర్ లో డా॥ వీరజీభాయి కుమారుడు. బోంబాయిలో జ.వి. చదువుతూ వుండగా క్షయవ్యాధి సోకింది. వ్యాధి ముబిలపోవడం చూసి వైద్యులు తగు జాగ్రత్త తీసుకోమని ఈయనకు సలహా

ఇచ్చారు. అప్పుడు ఈయన లక్ష్మీము స్వాలశలీరము నుండి సూక్ష్మశలీరము వైపు మళ్ళించి. అప్పుడు తమ తండ్రిని ఇలా అభ్యించాడు: “ఉదయము, సాయంత్రము వేదాంత శ్రవణం చేస్తే బాగుంటుంది.” తండ్రిగారు శాస్త్రజ్ఞులను రప్పించి ప్రతిరోజు ఉదయము, సాయంత్రము వీలికి వేదాంత శ్రవణాన్ని ఏర్పాటు చేశారు. భగవంత్తు, ఉపనిషత్తులు, పంచదశి మొదలైన ర్ఘంథాలను ఈయన సాప్థానంగా విన్నారు. విద్యాభ్యాసకాలంలో ఆంగ్లమతో పోటు సంస్కృతము కూడా చచిలి వుండడం వలన వీలికి శాస్త్రభ్యాసము కష్టమనిపించలేదు.

త్యంబక భాయితో ఇద్దరు నోకరులు కూడా ఉండేవారు. బలశీనంగా వుండడం వలన ఆయన శలీరము తరచూ నొప్పులు పెడుతూ వుండడం వలన, ఒళ్ళ పట్టడానికి వాలిద్దరూ అవసరమయ్యేవారు.

**శ్రీ నిత్యానందస్వామివారి
అంతులేదు**

వాట్సల్యానికి

ఆ సమయంలో ప్రకాశానందస్వామి మొదలైనవారు నిత్యానంద స్వామివారి దగ్గర కూర్చుని వున్నారు. భోజన సమయం అయినందువలన భోజనానికి పిలుపు వచ్చింది. త్యంబక భాయి ఆరోగ్యము సలిగ్గా లేనందువలన, నిత్యానందస్వామివారు సాయంకాలం భోజనము చేయనందువలన వారిద్దరూ భోజనానికి వెళ్లేదు. త్యంబక భాయి దగ్గర నొకరులు ఎవరూ హోజరుగా లేరు. అప్పుడు నిత్యానందస్వాములవారే ఆయన కాళ్ళు పట్టసాగారు. ఇచ్చిచూసి త్యంబక భాయి ఇలా అన్నాడు - "బాబూ, ఇది ఏమిటి? నాకెంత సిగ్గుచేటు? నాకు నరకము వస్తుంది."

స్వా॥సి॥ : ఏమీ తప్పులేదు. నా పిల్లవాడివే కదా?

అందరూ భోజనము చేసి వచ్చిన తరువాత ప్రకాశానంద స్వామివారితో త్యంబక భాయి ఇలా అన్నాడు: "చూశారా! స్వామివారు నా కాళ్ళు పడుతున్నారు. నాకెంతో బాధగా వున్నది."

బుద్ధుని సమానులైన స్వామివారు

స్వా॥ప్ర॥ : నీవు వారి పిల్లవాడివి. అంతే కాదు, స్వామివారు బుద్ధుదేవుసి వంటివారు. బుద్ధుదేవుడు మహాజ్ఞనిష్టుమణ తరువాత దారిలో కనిపించిన దుఃఖతులందలికి సేవ చేసేవాడు. పతుపక్ష్యాదులకు కూడా ఏమాత్రం బాధ కలిగినా ఆయన సహించలేకపోయేవాడు. వాటి దుఃఖాన్ని, కష్టాన్ని పోగొట్టేవాడు.

శ్రుతి వైవిధ్యము

రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు భోజనం తరువాత అందరూ కూర్చుని వున్నారు. త్యంబక భాయి నిత్యానంద స్వామివారిని ప్రశ్నించారు -

"ఉపనిషత్తులలో కొన్ని శ్రుతులు ద్వేతాన్ని భోధిస్తాయి. ఉదా:- "ద్వా సుపర్ణా సయుజ్ఞా సఖ్యాయ", "జీవుడు, ఈశ్వరుడు అనే రెండు పక్షులు స్నేహితులు,

కలిసి వుంటారు. "యదాపశ్యత్యన్యమీశమ్", "ఏకాగ్ర చిత్తముతో యోగులకు అందనివాడు, దేహపరిమితుడు కానివాడు, ప్రపంచాతీతుడు అయిన దేవుని చూసినపుడు శోకాలన్నీ నశిస్తాయి."

కాని, మరికొన్ని అద్వైతాన్ని బోధిస్తాయి. ఉదా॥ "అహం బ్రహ్మాస్తుమ్", "నేను బ్రహ్మాను"; "ఆత్మానం చేయ్యజానీయాత్", "ఆత్మ అనే నేను చైతన్య అపరోక్ష బ్రహ్మాన్ని అని తెలుసుకోపాలి" మొ॥వి. ఏటిలో ఏపి నిజమని అంగీకరించాలి?

శ్రీ నిత్యానంద స్వామివారు ప్రకాశానంద స్వామి వారిని సమాధానం చెప్పమని కోరారు.

స్వా॥ప్ర॥ : ఈ సందేహానికి విద్యాంసులే సమాధానము చెప్పగలరు. నేను విద్యాంసుడిని కాను. కాబట్టి సరైన సమాధానం చెప్పలేను. కాని తెలిసినంతవరకు చెప్పాను. ద్వేతబోధకాలు (ద్వేతాన్ని బోధించేవి), అద్వైత బోధకాలు (అద్వైతాన్ని బోధించేవి) అయిన శ్రుతులు (వేదాలు) అధికాలి భేదమును బట్టి (వారి వారి యోగ్యతను అనుసరించి) చెప్పబడ్డాయి. భేదజ్ఞానము (ఏబి భేదమో (పేరిలో అనే జ్ఞానము), అభేదజ్ఞానము (ఏబి ఏకమో అనే జ్ఞానము) కూడా అలానే అధికాలి భేదము చేత వేరువేరుగా చెప్పబడ్డాయి. తమ తమ యోగ్యతలను బట్టి ముముక్షువులు వాటిని గ్రహించాలి.

మనువు ఇలా చెప్పాడు:

**శీలీ॥ శ్రుతిద్వైధం తు యత్త సైశత్
తత్ ధర్మాపుభాస్ఫుతా ।
ఉభావపి హితా ధర్మా
సమ్మగుక్తా మనీషిభిః ॥**

భావము: శ్రుతులు రెండు రకాలుగా చెప్పినచోట రెండూ ధర్మాలే అని స్ఫూతి చెబుతున్నది. వివేకము వున్న మానవులు రెండింటిని విచారించి రెండూ హితకరములైన ధర్మాలే అని తెలియజేశారు.

కాబట్టి వాటిలో నీకు తగిన దానిని నీవు గ్రహించు. దానిని గురించి ఎక్కువ అనుమానించవలసిన అవసరము లేదు.

కపిలుడు సౌంఖ్యశాస్త్రములో ఇలా అన్నాడు -

"శ్రుతి విరోధాన్త కుతర్మాహసదః సౌష్టవ్లాభః"

భావం: " శ్రుతి విరోధాన్తి (శ్రుతిలో ఉన్న భేదాన్తి) ఆధారంగా చేసికొని కుతర్మాము చేసినట్టుతే ఆత్మలాభం కలుగదు.

ఇదే విధంగా శ్రుతివైవిధ్యము (శ్రుతిలోని వైవిధ్యాన్తి) వున్నచీట తర్వానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా తన యోగ్యతను అనుసరించి సగుణబ్రహ్మాపాసనో, లేక నిర్మణబ్రహ్మాపాసనో, భేదోపాసనో లేక అభేదోపాసనో - ఏదో ఒక దానిలో నిమగ్నడవ్వాలి. అదే చేయవలసినది.

త్యంబక:- స్వరూప సాక్షాత్కారానికి సాధనమేమిటి?

నిత్యానంద స్వామివారు ప్రకాశానందులవారిని సమాధానం చెప్పమని కోరారు.

స్వా॥ప్ర॥ : ప్రస్తుతము అసుర, రాక్షస సంపదాలే ఎక్కువగా పాలిస్తున్నాయి. పురుషార్థానికి చోటులేదు. పురుషార్థము లేనిదే స్వరూప సాక్షాత్కారము జరుగదు. స్వరూపనిష్టకు దైవిసంపద అవసరము. అది నశించి వోయింది.

స్వా॥ని॥ : భగవట్టిత మొ॥న శాస్త్రాలలో వున్నది కదా?!

స్వా॥ప్ర॥ : భగవట్టిత మొ॥న శాస్త్రాలో వున్నది. కాని ఇవాళ అది చాపుకు సిద్ధంగా వున్నది. బ్రతికి వున్నట్లు కన్పించడమే లేదు. భగవట్టిత మొ॥ని చాలామంచి చేత చాలా ప్రదేశాలలో అధ్యయనం చేయబడుతున్నాయి. ఉపదేశింపబడుతున్నాయి. కానీ దానిలోని బోధను ఆచలించేవారు మాత్రం కనిపించడం లేదు.

ఒక నగరంలో రణచోడ్-జీ మంబిరము వున్నది. (ద్వారకానాథుడైన శ్రీకృష్ణుడు జరాసంధునితో యుద్ధంలో ఓడిపోయి పాలిపోవడం వలన గుజరాత్ వాసులు. ఆయనను రణచోడ్-జీ అంటారు). దాని మహంతు ఒక వైష్ణవ సాధువు, అతడు చాలా ధనం సంపాదించాడు. ఇతర ర్మామాలలో అతనికి భవనాలు, మంబిరాలు వున్నాయి. తాను మరాభిపతిని అనుకునేవాడు. తన మరానికి 'గీతాపీఠము' అని పేరు పెట్టాడు. పన్నెండు నెలలు గీతా ప్రపంచం చేసేవాడు. ప్రపంచ సమయంలో ఆనందభాష్యాలు కార్చేవాడు. ఒక జిజ్ఞాసువు ఒకరోజు

పాలికథ వినడానికి వచ్చాడు. ప్రపంచ సమయంలో ఆయన ఇలా చెప్పాడు- "భగవానుడు తన శ్రీముఖమునుంచి వెలువలించిన వాక్యాలనే నేను నమ్ముతాను. ఆచార్యులు, విద్యాంసులు రాసిన టీకలను, భాష్యాలను నేను నమ్మును. అపి నాకు ప్రమాణాలు కావు. అంతేకాదు, ఉపనిషత్తులు గానీ, శ్రుతులు గానీ నాకు ప్రమాణాలు కావు. కారణమేమిటంటే అపి అన్ని భగవంతుడు బుముల ద్వారా చెప్పించినవి. కాని భగవట్టిత భగవంతుడి ముఖపద్మము నుండి సృష్టించబడించి. మహోభారతంలో ఇలా ఉన్నది--

శ్లో॥ గీతా సుగీతా కర్తవ్యా

కిమ్చేః శాస్త్ర విస్తరేः I

యా స్ఫ్యయం పద్మనాభస్య

ముఖపద్మాఖ్యానిస్పృతా II

భావము: గీతాధ్యయనం చేయాలి. ఇతర శాస్త్రాలను చదవడం ఆవసరము. ఎందుకంటే గీత మాత్రమే భగవానుడి ముఖపద్మము నుంచి వెలువడింది.

ప్రపంచము తరువాత ఆ జిజ్ఞాసువు సాధువుగాలని అడిగాడు: తమరు 'భగవానుడు చెప్పిన మాటలను నమ్ముతాఁ' అని సెలవిచ్చారు. భగవట్టిత ఆరప అధ్యాయము 10వ శ్లోకములో అపరిగ్రహము చెప్పారు. "అపరిగ్రహః" "పరిగ్రహం పనికిరాదు". అట్టి పదార్థాలను అనుభవించకూడదని అన్నారు. భగవంతుడి ఆజ్ఞను మీరు పాటిస్తారు కదా. అలా పాటించినట్టుతే మీ దగ్గర బండ్లు, వాహనాలు, భూములు, ధనము, వస్తువులు ఎందుకు ఉంచుకున్నారు? 12వ అధ్యాయం, 8వ శ్లోకంలో 'అనికేతః' అని ఉన్నది కదా! తమకు పెద్ద పెద్ద మేడలు వున్నాయే! 6వ అధ్యాయం 2వ శ్లోకంలో 'సమలోష్టాశ్చ కాంచనః' అని వున్నది. బంగారము, రాయి, మన్ము సమానంగా చూడాలి. తమరు, బంగారం ఎంతో నిలువచేసివున్నారు. ఇవి అన్ని భగవానుని ఆజ్ఞకు వ్యతిరేకాలు. మీరు కూడా నావంటివారే అనుకోవచ్చా?

మాత్రధేవ న్యూఎలు

శ్రీ ఎస్ వి రాంపుసాద్

నో గోర్ సత్యంగ సభ్యులు,
రాంపుసాద్ గారు, పూజ్యులీ
అలివేలుమంగమ్మ తల్లి లీలావైభవాన్ని
ఈవిధంగా తెలియజేస్తున్నారు:

నేను రాజమండ్రిలో పుండగా,
1982 సం॥లో అక్కడ మెడిటేషన్
సెంటరులో టీచర్ గా పనిజేస్తున్న లీ
టి.డి.క్పప్పమూర్తిగాలి ద్వారా పూజ్యులీ
భరద్వాజ మాస్టరుగాలి గులంబి
తెలిసించి. ఆయన శ్రీ మాస్టరుగాలి
గులంబి ఎన్నో విషయాలు
ఉత్సవంగా చెబుతూ పుండేవారు.
శ్రీ మాస్టరుగాలని చూడాలని బాగా
అనిపించేబి. 1984సం॥లో నాకు
అవకాశం లభించింది. జత్తగుంటలో
మాబంధువులభికివెళ్లి, అటునుంచి
ఒంగోలు వెళ్లి పూజ్యులీ మాస్టరుగాలి
దర్శనం చేసుకున్నాను. అప్పుడు
వారు నాకు 'శ్రీ సాయి లీలామృతము'
ర్రంథాన్ని ప్రసాదించారు. తరువాత
1986 సం॥లో పూజ్యులీ మాస్టరుగారు,
రాజమండ్రిలో వేపరుమిల్లు దగ్గరలో
ఉన్న బాబాగుడిలో సత్యంగం
చేయటానికి వచ్చినప్పుడు, నా
ఆహ్వానాన్ని దయతో మన్నించి, మా
జింటికి వచ్చారు. అటి నాకు బాబా

ప్రసాదించిన వరం!
'రాజమండ్రి వేపరుమిల్లు' లో
స్టేషన్స్-రాఫరుగా పనిజేస్తున్న నాకు
సం॥1989 జూలైలో హైదరాబాదుకు
బిబిలీ(transfer)అయి, సక్కటుంబంగా
ఇక్కడికి చేరుకొని, సైనిక్-పురులో
నివాసముంటున్నాను. 2002సం॥లో
కొందరు సత్యంగ సభ్యుల ద్వారా
పూజ్యులీ అమృగారు మల్కాజిగెంలో
వున్నారని తెలిసి, ఎంతో సంతోషించి,
నేను, నా శ్రీమతి వారి దర్శనానికి
వెళ్లాము. అటి మొదలు, చాలా
తరచుగా, అంతే వారానికి 3,4 సార్లు,
మేమిద్దరం దర్శనానికి వెళ్తుండేవాళ్ళం.
అక్కడ ర్రంథ పతన, సత్యంగం
జిలగేవి. మేమేదైనా అడిగితే దానికి
అమృగారు వివరణ యిచ్చేవారు.
అక్కడ వాతావరణం చాలా హాయిగా,
ప్రశాంతంగా పుండేబి.

ఇలా జరుగుతూ పుండగా,
ఒకసారి నాకు పెద్ద రోడ్డు ప్రమాదం
జిలగెంది. ఆపద్యంధని అయిన
అమృగారు, దాన్నించి నన్నెలా
కాపాడారి, మీతో పంచుకుంటాను.
ప్రతిరోజు సత్యంగం పూర్తెన వెంటనే
ఒకొక్కట్టు పూజ్యులీ అమృగారికి

నమస్కారం చేసుకునే వాళ్ళం.
అమృగారు ప్రసాదం యిచ్చేవారు.
2007 జనవరి నెలలో ఒకరోజు నేను,
మా ఆవిడా నమస్కారం చేసుకుని
పైకిలేవగానే, అమృగారు ప్రసాదం
చేతిలో పట్టుకుని, కొంచెం సేపు
ఎటో చూస్తున్నట్లుగా పుండిపోయి,
అప్పుడు ప్రసాదం యిచ్చారు. అలా
వరుసగా రెండు రోజులు జిలగెంది.
మేము, అమృగారు ఎందుకు అలా
పుండిపోయారోనని అనుకున్నాము..
మర్మాడు, జనవరి 26న, ఆఫీసుకి
సెలవు కావడం వల్ల, మేమిద్దరం
ఉదయం 11 గంటల ప్రాంతంలో
ఏదో పిలీమిద బైటికి వెళ్లి, తిలిగి
వస్తున్నాము. వెళ్లి మారేడుపల్లి
నుంచి సైనికపురి వస్తుంటే, దాలలో
నా ముందు ఒక మిలిటరీ వాన్
వెడుతోంది, ముందు ఒక చిన్న రోడ్
పుంది, వ్యాను అటు తిప్పుతాడని
అవగాహన లేక, నేను నా స్కూటరు
మీద ముందుకు వెళ్లిపోయాను, అదే
త్లేములో వ్యాన్(van) మలుపు తిప్పాడు.
నా బండి, వ్యానుకి తగిలి మేమిద్దరం
కిందపడిపోయాము. ఈలోగా మిలటరీ
వాళ్ళు వాన్ ఆపుకుని మాదగ్గలికి

వచ్చారు. మాఅవిడకి ఏమీ కాలేదు కాసీ, నాకు మాత్రం కుడి మోకాలు కింది భాగం విలిగిపోయింది. అంటే బాగా నలిగిపోయినట్లయి, పట్టులేక వేలాడుతోంది. పైగా నా మీద బండి పడిపోవడం వల్ల, నేను పెట్టుకున్న హెల్పెట్ బండిలో యిరుక్కుపోయి, నాతల బైటికి తీయడం కష్టమైపోయింది. అప్పుడు మిలిటరీ వాళ్ళు గబాగబా నన్ను బయటకు తీసి, మిలిటరీ హోస్పిటల్ కి తీసుకువెళ్లారు. అక్కడ 'బైటివాళ్ళకి బికిత్సు చెయ్యము' అని చెప్పి, ఫస్ట్ ఎయిడ్ చేసి, వాళ్ళ వాన్ లోనే మా ఇంటిదగ్గర బింపారు. తరువాత ఈ విషయాన్ని పూజ్యశ్రీ అమృగారికి తెలియచేసాము. మర్మాడు, తెలిసిన వాళ్ళని కనుక్కుని ECIL దగ్గర ఒక హోస్పిటల్ లో జాయిన్ అయ్యాను. ఆ మరుసటి రోజు 8 గంటలకు ఆపరేషన్ అని చెప్పారు. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ అమృగారు, "హోస్పిటల్ సలగ్గా చూసుకున్నారా" అని ఫాన్ చేయించారు. "హోస్పిటల్ బాగానే వుంది, మంచి అనుభవజ్ఞుడైన డాక్టరు" అని సమాధానం చెప్పాను. కాసీ, పూజ్యశ్రీ అమృగారు హెచ్చలిక నేను ర్రహించలేక పోయాను. మళ్ళీ అమృగారు, "ఆపరేషన్ మొదలుపెట్టిన దగ్గరనించి, పూర్తయ్యేవరకు, మా ఆవిడని పారాయణ చేసుకుంటూ వుండమని" ఫాన్ చేయించారు. తరువాత తెలిసిన విషయం ఏమిటంటే, కాలు కట్ చేసి లోపల రాడ్ వేశారని, కొత్త టెక్నాలజీ ఉపయోగిస్తే, రాడ్ వెయ్యకుండానే ఆపరేషన్ చెయ్యవచ్చని!! అందరికి రెండు మూడు నెలల్లో తగ్గేటి నాకు

తగ్గడానికి ఆరు నెలలు పట్టించి. వెనక్కి తిలిగి ఆలోచిస్తే, ఆరోజు పూజ్యశ్రీ అమృగారు ప్రసాదం యిస్తూ మాఘైపు చూసిన చూపు తలచుకుంటే, రాబోయే పరిస్థితి ముందే ర్రహించి, నన్ను చాలా పెద్ద ప్రమాదంనుంచి కాపాడారని అనిపిస్తుంది. హోస్పిటల్ విషయంలో చేసిన హెచ్చలిక ఆలోచిస్తే, పూజ్యశ్రీ అమృగారి సర్వాంతర్యామిత్వం మనకు బాగా ఆవగతమవుతుంది.

మళ్ళీ కోలుకున్న దగ్గరనుంచి మేమిద్దరం పూజ్యశ్రీ అమృగారి దర్శనానికి వెళ్లడం మొదలుపెట్టాం. మా పిల్లలు కూడా తరచుగ వచ్చేవారు.. మా అమ్మాయి మాధులి చదువు పూర్తయి, జాబ్ లో జాయిన్ అయింది. మా ఆబ్బాయి ఉపేంద్రకి ఇంజనీయర్ పూర్తయింది. కొన్నాళ్ళకి, అంటే 2008 లో, పూజ్యశ్రీ అమృగారు మల్కాజిగెరి నుంచి నాగోల్ తరలి వెళ్లారు. అప్పుడు చాలా బాధవేసింది. ఇప్పటిలాగ అక్కడకి వెళ్లగలమా అని! సైనిక్-పురి నుంచి మల్కాజిగెరికే దూరం అనుకుంటే, నాగోల్ యింకా దూరం. కాసీ, రోజులు గడుస్తున్నకొళ్ణి, పూజ్యశ్రీ అమృగారి సన్నిధి కోల్పోవడం చాలా బాధగా అనిపించేది. ఒకరోజు నాగోల్ అమృగారి దర్శనానికి నేనొక్కడినే వెళ్లాను. పూజ్యశ్రీ అమృగారు సత్యంగహోల్లో కూర్చుని వున్నారు. నేను అమృగారి పాదాల దగ్గరగా కూర్చున్నాను. పూజ్యశ్రీ అమృగారు పలకలంపుగా చిన్నగా నవ్వారు. నాకు యిక లోపలినించి దుఃఖం తన్నుకు వచ్చించి. కళ్ళవెంట నీళ్ళ బోటబోటా కాలపోతున్నాయి. ఆపుకోవడం నావల్ల కాలేదు. అలా కొంతసేపు గడిచాక,

"అమృగారు! మీరు అవకాశం ఇస్తే మేము కూడా యిక్కడికి వచ్చేస్తాము" అన్నాను. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ అమృగారు, "మర మీకు, మీ అమ్మాయికి ఆఫీసుకి దూరం అవుతుందేమో ఆలోచించుకోండి" అన్నారు.

"ఫరవాలేదమ్మా, రెండు కిలోమీటర్లు తేడా ఉంటుంది, వేరే రూటులో వెళ్లాచ్చు" అన్నాను. "అలాగయితే సరే" అన్నారు. ఈ విషయం మీద ఇంట్లో కూడ అందరం చర్చించుకున్నాము. పిల్లలు కూడా సుముఖంగా వుండటం వల్ల, మా కుటుంబం 2009లో నాగోలుకి చేరుకున్నాము.

ఆ తరువాత కొంత కాలానికి..... మా ఆఫీస్ లో నాకు కొన్ని చికాకులు తలెత్తాయి. కొన్ని చిత్రమైన పలిస్తితుల వల్ల నేను మానసికంగా చాలా బాధ పడేవాడిని. అందుకే తరచుగా, ఆఫీసు కెళ్ళటప్పుడు మా ఆవిడతో, "ఏరోజు ఎలా వుంటుందో చెప్పలేను, ఏ రోజైనా నేను లజైన్ చేసి వచ్చేయవచ్చుకూడా!" అని చెబుతుండేవాడిని. ఒకసారి, నేను సాయంత్రం ఆఫీస్ నించి వచ్చి నిలయానికి వెళ్లాను. అప్పటికి పూజ్యశ్రీ అమృగారు హోల్స్కి వచ్చి సత్యంగం చేస్తున్నారు. నేను లోపలకి వెళ్లి కూర్చున్నాను. ఎప్పుడూ సత్యంగంలో ఉత్సాహంగా పాల్గొంటూ, ప్రశ్నలు వేస్తూ, సమాధానాలు తెలుసుకుంటూండే నేను, ఆరోజు ఆఫీసులో చికాకులవల్ల, మనసుబాగోకి మాట్లాడకుండా వుండిపోయాను. కాసీ సర్వజ్ఞమూర్తి అయిన అమృగారు నా మానసిక పలిస్తితుకి తగిన విధంగా ప్రశ్నలు వేస్తూ, నన్ను కూడా ఆగోష్టులో పాలుపంచుకునేలాగా చేసి,

నా మనసులో ఎన్నో విషయాలను సమాధాన పరిచారు. ఎప్పటిలాగే సత్పంగం పూర్తయ్యాక పూజ్యులీ అమృగాల దగ్గరకెళ్ళి నమస్కారం చేసుకుని ప్రసాదం కోసం చేయి చాపగానే, అమృగారు ప్రసాదం యిస్తూ,,”మన టైం బాగాలేనప్పుడు, పైల్ తెమ్ముంటే తేవాలండి” అన్నారు. నేను ఆశ్చర్యపోయి అలా చూస్తూ పుండిపోయాను. ఆ రీజు ఆఫీసులో అదే జరిగించి! ఆరీజు సత్పంగంలో దొల్లన విషయాల పల్ల, అమృగారు చెప్పిన ఆమాట పల్ల మనసు శాంతపడి, స్థిరపడి, నేను పదవి విరమణ వయస్సు (60 సం॥లు) వచ్చేవరకు ఉద్దీగం చేయగలిగాను. అంతేకాక, నాకు లభైర్చైంట్ అయ్యోపు ప్రమోషన్ రావలసినున్నా, ఏ మాత్రం రావడానికి అవకాశంలేని పరిస్థితిలు ఆఫీసులో నెలకొనినున్నాయి. నేను ఆ విషయం పూజ్యులీ అమృగాల చెప్పుకున్నాను. కేవలం వారి దయతోనే రాదనుకుని ఆశలు వచిలేసుకున్న ప్రమోషన్ వచ్చింది. ఇలా చెప్పుకుంటూ పాతే చాలా అనుభవాలు, అనుభూతులు,!!

ప్రాణదాత్రే నమః అన్న నామం సూచించినట్లు, పూజ్యులీ అమృగారు మమ్మల్ని ప్రాణాంతకమైన అనారోగ్యాలనించి బైటపడేశారు. సం॥ 2014 లో మా ఆవిడకి గైనిక్ ప్రాబ్లమ్ పరిస్థితి. ఆ సమస్యతో చాలాకాలం బాధ పడింది, మంచంమీద నుంచి లేవలేని పరిస్థితి. ఆ సమయంలో పూజ్యులీ అమృగారు నిలయానికి రమ్మని కబురు చేశారు. అతికష్టం మీద నిలయానికి తీసుకుని వెళ్లము. ఆరీజు ఓపావళి పండగ సందర్భంగా

సత్పంగసభ్యుల బాణసంచా వెలిగించే కార్యక్రమం చూడటానికి పూజ్యులీ అమృగారు బైటకి వస్తూ, ఒక పక్కగా నిల్చుని నమస్కారం చేసుకుంటున్న నా శ్రీమతి చేయి పట్టుకున్నారు. ఊహించని ఈ సంఘటనకి తనకి ఒక్క జలదలంచిందట. అమృగారు తనచేతిని పట్టుకుని తోడుగావున్నారు అనిపించిందట. ఆ తరువాత పూజ్యులీ అమృగాల దయవల్ల తనకి మానసికంగా చాలా ధైర్యం వచ్చింది. అయితే ఆ టీట్యూంట్ కోసం డాక్టర్స్ ఇచ్చిన ఒక ఇంజక్షన్ పల్ల, హోర్ట్ కి ప్రాబ్లమ్ వచ్చే పరిస్థితి ఎదురయ్యింది. అందరం చాలా కంగారు పడ్డాము. ఈపరిస్థితుల్లో ఒకరీజు తనకి కలలో బాబా, మాస్టరుగారు, అమృగారు కనిపించి, “తగ్గుతుంది” అని ముగ్గురూ మూడుసార్లు చెప్పారట. అలాగే కొన్నాళ్ళకి చాలా వరకు సర్పుకుంది. కాసీ పూర్తిగా స్పష్టత చేకూరాలంటే, ఒక ఆవరేషన్ చేయాలన్నారు. అది తప్పుతుందేమోనని చాలా ప్రయత్నం చేసాము, కాసీ తప్పుదన్నారు అదే విషయం పూజ్యులీ అమృగాలితో చెప్పుకుని, ఆవరేషనుకి వెళ్లాము. ఆవరేషన్ చేసేముందు, మళ్ళీ ఒకసాల టెస్ట్ చేసి, ప్రస్తుతానికి ఆవరేషన్ ఆవసరం లేదని పంపించేశారు! ఆ తల్లి దయవల్ల ఇప్పటిదాకా ఆ ఆవసరం రాలేదు.

నాకు 2019 సం॥ చివరలో, చిన్నపాటి జ్యోరంతో మొదలైన నా ఆరీగ్యసుమస్య డాక్టర్స్ రోగినిర్దారణ సలగ్గా చేయలేకపోవడం వల్ల, వారు ఇచ్చిన ఇంజక్షన్ లియాక్షన్ ఆవడంవల్ల, నా కిడ్నీన్ పై, లంగ్స్

పై తీవ్ర ప్రభావం చూపించింది. అప్పుడు నోమాజిగూడలో వున్న యశేధాహోస్మిటల్స్ లో నన్ను అడ్డిట్ చేశారు. అక్కడ డాక్టర్స్ 48 hours observation అని చెప్పారు. ఆ పరిస్థితి నించి కోలుకుంటానని ఎవ్వరూ అనుకోలేదు. హోస్పిటల్ నుంచి డిశ్చర్జ్ అయిన వారంరోజులకు లివ్స్‌కి వెళ్లినప్పుడు తిరిగి ప్రమాదకరమైన పరిస్థితులు నెలకొని, మరలా అడ్డిట్ చేశారు. అప్పుడు నాకు ఆవరేషన్ చేసి శరీరం నుండి నీరు బయటికి తీశారు. రెండవసాల హోస్పిటల్లో అడ్డిట్ అయ్యేసులకి నాకు విపరీతమైన భయం కలిగి అమృగాలిని ఎంతో ఆర్త్రాలో ప్రార్థించుకున్నాను. ఆ తల్లి యచ్చిన ధైర్యం పల్ల ఆ భయంపోయి, ఆవరేషన్ చేయించుకున్నాను. ఈ విధంగా యింతటి విపత్కిరమైన పరిస్థితులలో నుండి ఆ తల్లి దయతో బయటపడ్డాను. నాకూ, మా ఆవిడకి పూజ్యులీ అమృగారు పునర్జన్మనై ప్రసాదించారు.

ఇప్పుడు అనిపిస్తుంది, ఇంత చేసిన పూజ్యులీ అమృగాలికి ఏమిచ్చి బుణం తీర్చుకోగలను? ఎప్పటికి, శరణాగతితో, కృతజ్ఞతతో వుండే సద్భుద్ధిని ప్రసాదించమని ప్రార్థించడం తప్ప!

జన్మజన్మన్నలకు వారి తోడుశిడలలోనే జీవించాలని, వాలికి నచ్చేచిధంగా మా జీవితాలు గడపాలని కోరుకుంటూ..... వారి పవిత్ర పాదపద్మములకు శిరస్సువంచి అంజలి ఘటిస్తున్నాను .

షై సాయి మాస్టర్!!

ప్రముఖ రఘవుడు

శ్రీ కె. ఎస్. ప్రసాద్

(అతి చిన్న వయస్సులో మాస్టరుగాల దలచేల వాల ప్రేమను పొంది, వాల జీవితంలోని ప్రతి అంశాన్ని కుతూహలంతో క్షుణింగా పరిశేలించి వాల ఆచరణా పొటవానికి ప్రభావితుడై ఆధ్యాత్మిక బాటలో బాటసాలయై తన లక్ష్ము ఖైపు పురోగమిస్తున్న వీరు ఉత్సాహంగా, విపులంగా మాస్టరుగాల జీవిత ఘుట్టాలను మనకందిస్తూ సాయిమాస్టరు నన్నిధికి తీసుకెళ్తున్నారు.)

1970లో హిల్ ప్ర్యూ రెస్టారెంట్లో బెంచిపైన కాఫీ గ్లోస్ పెట్టుకుని దూరాన గల కొండ వంక చూస్తూ వున్నట్టిమాస్టరుగాలిని నేను ప్రథమంగా చూశాను. అప్పటికి నా వయస్సు 11 సం॥లు. అప్పుడు నేను గులాబ్ జామ్ తింటూ మాటిమాటికీ వాలినే చూస్తున్నాను. ఎవ్వరూ ప్రక్కనలేకుండా కాఫీ త్రాగుతూ, బీర్దుంగా ఆలోచిస్తూ ఆ కొండ వంక చూస్తున్న ఆయనను అలా చాలా నేపు గమనించాను. తరువాత కొన్ని రోజులకు మా నాన్నగాలితో కలసి మాస్టరుగాల దగ్గరకు ఒకసాల వెళ్ళాను. అప్పుడు మాస్టరుగాల దృష్టి

చాలా తీక్షణింగా వుంది, నా ఖైపు వారు చూడగానే నేను వెంటనే తప్పుచేసిన వాడిలా తల బించుకొనేటట్లు చేసింది వాల చూపు! ప్రతి గురువారం రాత్రి ఉపవాసం వుండేవారు. మా ఇంటినుంచి మా నాన్నగారు వాలికి గురువారం నాడు సాయంత్రం పాలు, ఇంట్లో పూచిన పూలు తీసుకొని వెళ్ళేవారు.

ఒకసాల మా నాన్నగారు “ఈరోజు మాస్టరుగాలికి పాలు నీపు తీసుకొని పోయి ఇప్పు” అన్నారు. నాకు పూర్లు తిరగటం అంటే మహా సరదా! కనుక వెంటనే ‘అలాగే’

అని సాయంత్రం పాలు తీసుకొని బయలుదేరాను. మొదట్లో చాలా సంబరంగా వున్నది గాని, విద్యానగర్ దగ్గరయిన కొణ్ణి మనసులో భయం మొదలైంది. వారు కాలేజీ లెక్కర్, నేనేమో హైస్కూల్ విద్యార్థిని. అప్పట్లో టీచర్స్ అంటే చచ్చేంత భయం, ఎలాగో గుండె బిట్టవు చేసుకొని మాస్టరుగాల రూము దగ్గర చేరుకొని లోపలకు చూద్దునుగదా, లోపల ధ్యానంలో వున్న ఒకరు నిటారుగా, ఇంకొందరు గూని వున్నట్లు వంగిపోయి, ఒకరు తల క్రిందికి వాల్ఫీసి, ఒకరు పద్మాసనంలో, ఇంకొందరు అర్ధ పద్మాసనంలో,

ఒకరు కళ్ళుగట్టిగా మూసుకొని, ఒకరు కళ్ళు సగం మూసినట్లు--రకరకాల భంగిమల్లో వున్న సత్యంగసభ్యుల్ని గమనిస్తూ నా దృష్టి మాస్టరుగాల వైపుకు మళ్ళీంచాను. వారి ముఖంలో ప్రశాంతత, ధ్యాన తీవ్రత చూచి నేను అలా బయటే నిల్చించిపోయాను చాలా నేపు. మాస్టరుగారు నెమ్మబిగా కళ్ళు తెరచి నన్ను చూశారు. బయటనుంచే నమస్కరిస్తూ, “నేను మెట్టు నుంచి వస్తున్నానని, మా నాన్నగారు పంపారసీ” పణికే స్వరంతో ఆమరచెంబు చూపాను బయటనుంచే. అప్పుడు ఒక సభ్యుడు వచ్చి మరచెంబు తీసుకొని మాస్టరుగాలికిచ్చాడు. “చెంబు ఇప్పుడు ఇవ్వమంటావా? రేపు తీసుకెళ్తావా?” అన్నారు. నాలో భయాన్ని అణుచుకుంటూనే రేపాచ్చి తీసుకొంటానని చెప్పాను. “అలాగే” అన్నారు. అంతే, గిర్రున వెనక్కు తిలిగి పరుగో పరుగు. కోట సినిమా హోలు దగ్గర ఆగాను. ఆ రోజు రాత్రి సినిమా చూచుకొని కోటలో నిద్రపోయి, ఉదయాన్నే 7 గం॥లకు మాస్టరుగాల గబి బయట నిల్చిని వుంటే కొఱ్చి నేపటికి మాస్టరుగారొచ్చారు. మాట్లాడకుండానే నాకు మరచెంబు ఇస్తే “పోయెస్తా సార్” అని మెట్టుకు వచ్చేశాను. మరలా గురువారం నాడు మాస్టరుగాల దగ్గరకెళ్ళాలని మనస్సులో వుంది, కాని వారి దగ్గర తెలియకుండానే భయం వచ్చేస్తుంది? ఎట్లా? అని ఇంట్లో వాళ్ళు పొమ్మన్నా నేను పోలేదు.

తరువాత విద్యానగర్ కాలసీ కట్టేటప్పుడు మెట్టు నుంచి నేను ఉదయం 7.30కి కాలసీకి చేరేవాడిని. ఒకరోజు మాస్టరుగారు చేతిలో బుక్కు

పట్టుకొని పుండాగా నడుచుకుంటూ వస్తున్నారు. దగ్గరకు రాగానే రోడ్సు ప్రక్కన నిల్చున్నాను. మాస్టరుగారు తలత్తి చూశారు. “నమస్తే సార్” అన్నాను భయం భయంగా! ఆయన చిరునప్పుతో, “మీ నాన్నగారు బాగున్నారా? ఇంట్లో అందరూ బాగున్నారా?” అన్నారు. “బాగున్నారు సార్” అన్నాను. తరువాత మాస్టరుగారు ఇంటికి వెళ్ళారు. మరురోజు కూడా అలాగే జిలగింబి. నాకు బెరుకు తగ్గలేదు. వారిని ఎలాగైనా తప్పుకొని పోవాలని తైం మార్చేవాడిని, కాని కాలేజీ గేటు లోపల ఎక్కడించి అక్కడ ఎదురై పలుకలంచేవారు. ఒకరోజు ఇలా కాదు. కాలేజీ రోడ్సులో కాకుండా ఎరుకల వాళ్ళ ఇళ్ళు మట్టుకొని వెళుతున్నాను. కాలేజీ క్యాంపస్ దాటాను. సలిగ్గా క్యాంపస్ దగ్గర నుంచి వస్తూ కనిపించారు. స్ట్రీ అయి నిలబడిపోయాను. ఆరోజు మాస్టరుగారు దివ్యతేజస్సుతో వెలిగిపోతున్నారు. నేను తినేసేటట్లు అలా చూస్తూ నిల్చున్నాను. వారే పలుకలంచారు “బాగున్నావా?” అని. నేను మౌనంగా తలపూపాను. ఒక నిమిషమాగి బయలుదేలి వెళ్ళారు. నా మనస్సులో ఒకటే ఆలోచన. ఎందుకిలా జరుగుతుందని! నాకు తెలియకుండానే మరింతగా వారి మాయలో పడిపోతున్నాననిపించింది. ఒకరోజు మా నాన్నగాలికిచ్చిన బాబా చలిత్త ఇంటిలో వున్నది. కొన్ని పుటలు తిరగేశాను. ఎక్కడ చూచినా దానిలో ఎక్కువగా పొగడ్తలే! వేడుకోలే! నేను మొదటిసాలిగా బాబా చలిత్తలో బల్లి పలుకులు గులింబి బాబా చెప్పిన విషయాలు చచివాను. అందులో నాకు

ఆధ్యాత్మికత ఏమీ కనిపించలేదు. తరువాత మధ్య పేజీలలో ఒక పేజీ చబివాను, అది చెన్నబసప్ప, ఫీరబద్ధప్ప లీల! తరువాత ‘టీ’ ‘లో’ పంచదార లీల. ఆ లీలల అంతరాథం నాకు బోధపడలేదు. నేను ఆధ్యాత్మికత అంటే ప్రాణాయమాలు, ఆసనాలు, ధ్యానం, బ్రహ్మం, జీవుడు, మాయ, ఆత్మ, వైరాగ్యం మొదలైనవి మాత్రమేనని అనుకునేవాణ్ణి. అందువలన బాబా చలిత్తంటే నాకు నష్టక అది పూర్తిగా చదువలేదు. మా ఇంటిలో రామకృష్ణ పరమహంస చలిత్త వుండేది. దాన్ని ఒకసాలి చబివాను. మహాత్ములంటే రామకృష్ణ పరమహంసలాంటి వారేనని నమ్మేవాడిని. అందుకే చాలా రోజులవరకు బాబాచలతే చదవలేదు.

ఒకరోజు స్వాలు పిల్లలందరమూ కలసి కోటకు సినిమాకు పోతూ విద్యానగర్లో మాస్టరుగాల ఇంటి వెనుక రోడ్సున వెళుతూ, ఒక్కసాలి మాస్టరుగాలని చూసి వెళ్ళాం అని వాళ్ళందితో కలసి మాస్టరుగాల రూముకు వెళ్ళాం. లోపల వారు ఏమో కాగితాలు తిరగేస్తున్నారు. మేము రూములోకి వెళ్ళి ఒక్కిక్కడం వాలికి నమస్కరించి విభూతి తీసుకొని పబిమంబిమీ కూర్చున్నాం. అందరం 12 సం॥లోపు వాళ్ళమే. మాస్టరుగారు తన చేతిలోని కాగితాలు నా చేతికిస్తూ, “ఇందులోని బాబా లీలలు వాలికి చబిపి వినిపించు, ఇప్పుడే వస్తాను” అని లోపలికి వెళ్ళారు. నాకు గుండెల్లో రాయి పడింది. నేనెప్పుడూ పబిమంబిలో అలా చబివింది లేదు. నాకు నేట మాట రాలేదు 2 నిమిషాలు. తర్వాత మా మిత్రులంతా

“చదువు! చదువు” అని ఒత్తిడి చేశారు. నేను గొణిగెనట్లు చదువుతూ మధ్య మధ్య మాప్సరుగారు వచ్చే వైపుకు చూస్తున్నాను. వారు వస్తే అవి ఇచ్చేసి “పోయి వస్తాను సార్” అనాలని, వారు వస్తేగా! నేను నెమ్ముచిగా ‘సకల దేవతా స్వరూపులు సాయి’ అనే అధ్యాయం ప్రిష్టపును చబివాను. తరువాత ‘సకల సాధు స్వరూపుడు’ అనే అధ్యాయంలో అక్కలోచ్చట స్వామి లీల చబిపేటప్పుడు వచ్చారు మాప్సరుగారు. వారు వచ్చిందే తడపు అందరం లేచి “పోయి వస్తాం సార్!” అని రూములోంచి బయటపడ్డాం.

అప్పటికి సత్సంగ సభ్యులెవరూ నాకు పరిచయం కాలేదు. నేనెప్పుడైనా పాలు తీసుకొని గురువారం వెళ్లినా జిక్కు జిక్కుమంటూ బిక్కులు చూస్తూ నిల్చేటం, వారు “ఇప్పుడే తీసుకెళ్లావా? తర్వాత తీసుకెళ్లావా?” అనటం, నేనేదో వాగటం అక్కడ నుంచి బయట పడడం జిలగేబి. అక్కడ అందరూ తక్కువగా మాట్లాడేవారు. నేను తప్ప అందరూ మాప్సరుగాలతో చర్చలు చేసేవారు. లోకికం అక్కడ లేదు, అంతా ఆధ్యాత్మికమే. కొన్నాళ్ళకు మొదటిసాలిగా క్రిష్టమూర్తి పరివయం అయ్యారు. ఆ తర్వాత మెట్టు శ్రీనివాసులను మాప్సరుగాల రూములో చూశాను. అప్పటినుంచి అప్పుడప్పుడు అతను పలుకఱించేవారు. తర్వాత ఒక్కొక్కరూ పరిచయం అయ్యారు.

లోడ్డు మీదనుంచి మాప్సరుగాల రూముకెళ్ళే దాలిలో పిచ్చి చెట్టుస్నీ పెలగి వచ్చి పోయేవాళ్ళ కాళ్ళకు తగిలి ఇబ్బందిగా వుండేబి. ఒక గురువారం ఒక సభ్యుడు దాని గులించి

వాపోయాడు. అప్పుడు “పార వుంటే నేను వాటిని చేక్కేస్తాను” అని చెప్పాను. ఎవలంటి నుంచో పార తెచ్చారు. నాకై నేను మొదటిసాలిగా చేసిన సేవ, మాప్సరుగాల సత్సంగ రూము నుంచి రోడ్డు వరకూ పెలగిన పిచ్చి మొక్కల్ని చెక్కి, దాలి చదును చేయటం! నాకు చాలా ఆనందంగా వుండా రోజు. ఏదో విధంగా మాప్సరుగాలికి సేవ చేయాలని, వాలిని మెష్మించాలని, వాలికి సంతోషం కలిగే పనులు చేయాలని వుండేబి. విద్యానగర్ సెంటర్లో ఒకసాల పొపు ముందు నిల్చిని వున్నాను. 11.30 మధ్యాహ్నం. పొపతను మాట్లాడుతున్నాడు. నేను ప్రక్కకు చూస్తే ప్రక్కన మాప్సరుగారు నిల్చిని వున్నారు. సడన్ గా లేచి భయంతో “నమస్కారం సార్” అన్నాను. “బాగున్నావా?” అని పొపులో సిగిరెట్లు తీసుకొని రూముకెళ్ళారు మాప్సరుగారు. ఒక గంట దాకా భయం పాశేదు నాకు.

సత్సంగంలో చాలా మంచి ప్రశ్నలు వేసేవారు. నేను ఏదో ఒకటి వాలిని అడగాలని “విర్హహాదన తప్పు కదా సార్?” అన్నాను గొప్ప ప్రశ్న వేశాననే గర్వంతో. “ఎలా అవుతుంబి? అంతటా భగవంతుడున్నడా? లేడా?” అన్నారు. “అంతటా వున్నడు సార్” అని అన్నాను. “అయితే ఈ రూపంలో కూడా వున్నడుగా?” అన్నారు. నాకేమనాలో తెలియక తల వాల్సేనాను. ఆరోజు నుంచి ఎలాగైనా వారు చేసే పనిలోగాని, మాటల్లోగాని తప్పు దొరుకుతుందేమోనని ఎదురుచూడసాగాను. దాన్ని అడగాలని అనుకున్నాను. కానీ

వారు చిక్కితేగా. జీవితాంతం నన్నే చిక్కించుకొన్నారు వారి పలలో.

తర్వాత ప్రతి గురువారం విభిగా, నియమంగా సత్సంగానికి హజరై వాలిని గమనిస్తూ వుండేవాడిని. వారి ప్రతి కదలిక చాలా చిత్తంగా, వింతగా నాకు కనిపించేబి. సిగెరెట్లు కాల్పడం, పెదాలపై పెట్టుకుని మాట్లాడడం, కాలు బారచాపి, కాలుపై వేదమ్మను పడుకోబెట్టుకుని వూపుతూ, సత్సంగంలో చదపడం, ఎంతో శ్రద్ధగా ప్రశ్నలు వేసిన వాలికి సమాధానాలు చెప్పటం చూస్తే ఆశ్చర్యమేనేబి నాకు! మనం చేయలేనివి చాలా ఆయనకు తెలుసు అని అనిపించేబి. ఒకటి చెవులను వాటంతటవే కదిలేటట్లు ఆడించడం! ఒక్కొక్కసాల అందరూ కలిసి ప్రశ్నలతో దాడికి బిగేవారు! ఆ సమయంలో వాలి ముఖంలో ఎలాంటి ఆదుర్లా గాని, విసుగు గాని, గాభరా గాని లేకుండా, అంతమందిని దైర్యంతో ఎదురోవటం అన్నింటికన్నా నాకు త్రిల్లింగ్ గా వుండేబి. నా దృష్టిలో వారు గొప్ప హీరిం! ఇంకా గురువారం నాడు టెంకాయలు కొట్టటం మరీ చిత్తంగా వుండేబి నాకు! టెంకాయను ఒక చేతిలో, ఇంకొక చేతిలో రాయిని పుంచుకుని రెంటినీ కలిపి ఒక్కసాల కొట్టటంగానే, సీరు గిన్నెలో కారటం జిలగేబి. మామూలుగా టెంకాయను నేల మీద గాని, రాతి మీద గాని కొట్టడం చూసేవాడిని నేను! అందుకే నాకు - చిత్తంగా తోచేబి. వారు అంత శ్రమపడి ప్రసాదమంతా నివేదించాక, బాభాకు హరతి ఇచ్చేవారు. బాబా వైపు హరతి ఇస్తుంటే నేను మాప్సరుగాల ముఖం చూసేవాడిని. వాలి చూపులో బాబా

యెదల భక్తి, శ్రద్ధ, వారి ముఖంలో హోరతి వెలుగు పడి ముఖం ఎర్రగా ఎంతో తేజస్వతో వెలిగేబి! తర్వాత “సాయినాథ్ మహారాజ్ కీ జై” అని అందరూ హోరతి కళ్ళకద్దుకుని, వారి దగ్గర విభూషి, ప్రసాదం తీసుకొని మా పూరు వెళ్లేవారు. నేను వెళ్లే వాళ్ళతో వెళ్లేవాడిని లేకుంటే ఆ రాత్రికి కాలేజీ హోస్పట్ లో, మా పూరి వాళ్ళబ్యాయి పుంటే అక్కడికి వెళ్లి పడుకునేవాడిని. మరలా గురువారం వచ్చేదాకా మామూలు ఆటలు, పాటలతో గడిచిపోయేబి.

గురువారం సత్యంగం అయిన తరువాత మాప్సరుగారు భజన చెప్పుంటే ఎంతో మధురంగా పుండి, మరలా మరలా వినాలనిపించేబి. మామూలుగా భజన చేసేవాళ్ళను మేము వెక్కిలించే వాళ్ళం! “గొప్ప భక్తులోయ్! భజన చేస్తే ఏమోస్తుందోయ్! ధర్మంగా పుండాలి గాసీ” అని వాళ్ళ బలహీనతలను గూర్చి విమర్శించేవాళ్ళం! అలాంటి మమ్మల్ని కూడా భజన చేసేటట్లు చేశారు! సామాన్యడు కాదు! “కాలేజీ వాళ్ళ చేత భజన చేయించేవాడే! అబ్బో సామాన్యడు కాదయ్యా ఆయన!” అని అనుకునేవారు. ఆ రోజుల్లో దేవునికి దణ్ణం పెట్టేటప్పుడు కూడా ఎవరైనా చూస్తారేమో అని భయపడేవాళ్ళం! ఎవరైనా చూశారనుకోండి వాళ్ళు “గొప్ప భక్తులు బయలుదేరారండి” అని ఎగతాళి చేస్తారనే బెరుకు, వాలికి సమాధానం చెప్పలేకపోతామనే భావన వల్ల! అలాంటి రోజుల్లో వారి రూముకు వెళ్లి రావడమంటే “సన్యాసులలో చేరారండి పీరంతా!”

అనే ఎక్కుసు మాటలు వినాల్సి వచ్చేబి! ఒక్కొక్కసాలి అటూ ఇటూ చూసి గురువుగాల రూములోకి వెళ్లేవాడిని. భజనలో నామాలను అనేకసార్లు మరలా మరలా చెప్పేవారు! వారు ఎన్నిసార్లు చెప్పినా, నాకు ఎప్పుడూ వినుగు అన్నించక ఎంతో తీవ్రంగా ధ్యానస్తమయ్యేబి నా మనస్సు! ఒక గురువారం భజన అయ్యక కొబ్బిలకాయలు కొట్టేందుకు మాప్సరుగారు ఉద్యుక్తులైతే “నేను టెంకాయలు కొట్టును సార్” అని ధైర్యం చేసి అడిగాను. ఒక్కసాలి నా వైపు తీక్షణంగా చూశారు. అప్పుడు “నేను టెంకాయలు కొట్టి ప్రసాదంతో కలిపి పెడుతుంటాను. మీరు విభూషి, తీర్థం ఇష్టండి” అన్నాను. వారితో అంత సేపు మాట్లాడటం అదే మొదటిసాలి. నేను చాలా గట్టి పట్టుదలతో వున్నాను. ఆ సేవ నేను చేసి మాప్సరుగాలికి శ్రమ తగ్గించాలనేదే నా భావం! అంతకుమించి నేనేమీ భావించలేదు. గురువుగారు నా భావానికి కాస్త మెత్తబడ్డారు. అప్పటినుంచి ప్రతి గురువారం టెంకాయలు కొట్టడం, వైవేద్యాలన్ని బాబాకు నివేదించాక, అన్ని ప్రసాదాలు ఒక పెద్ద డివ్ లో కలిపి వచ్చిన వారందలకీ పెట్టడం జిలగేబి! ఒక్కొక్కసాలి ఎక్కువమంచి వచ్చేవారు. వారందలకీ పెట్టేసులికి మాప్సరుగాలికి, నాకు ప్రసాదమే పుండేబి కాదు. డివ్ కు అడుగున, అంచులకు అంటుకొని వున్న దానిని వేలితో నాకు కొబ్బిగా పెట్టేవారు. ఆయన తీసుకొనేవారు. మాప్సరుగారు ఒకసాలి భజన నన్ను చెప్పమన్నారు. నేను జిక్కచచ్చిపోయాను! నాకు నలుగులలో

పాటలు, భజనలు చెప్పాలంటే బెరుకు. కాని అంతకు ముందు ఒకసాలి నా మనస్సులో నన్ను భజన చేయమని చెప్పితే, నేను కూడా భజన చెప్పాను కదా! అనుకున్నాను. కాని నాకప్పుడు అట గుర్తు రాలేదు. భయం, భయంగా మొదలు పెట్టాను. మొదట గురుబ్బా అందరూ కలిపి చెప్పారు కాబట్టి గుంపులో గోవిందలా జిలగింబి మానసభజరే నెమ్మటిగా చెప్పాను. తర్వాత “గురుదేవ దత్తా సాయిరాం” ముందు చరణాలు వెనుక, వెనుక చరణాలు ముందు చెప్పి ఎలాగో దాన్ని ముగించి, అరుణాచలశివ మొదలు పెట్టాను. రెండవ చరణాన్ని ఎలా అనాలో తెలియక మొదటి దానిలాగా అని ముగించాను. ఓం నమశ్శ్వాయ చాలా సులభమైన భజన. ఎలాగో అలా భజన ముగించి తర్వాత అందలి ముఖాల వంక చూశాను. అందరూ నా కంగారుని గాసీ, అవకతవకలను గాసీ పట్టించుకోక బాబా యందు భక్తి, శ్రద్ధలతో వున్నారు. నాకు లోపల కంగారు తగ్గనేలేదు. నాకప్పుడు అన్నించింబి, కొన్ని రోజుల క్రిందట నా మనస్సులో “నేనైతే బాగా భజన చేస్తా కదా! వాళ్ళకన్నా” అని మూలిన దానికి తగిన శాస్త్ర జిలగింబి. ఇంక మాట్లాడితే ఒట్లు! అప్పుడప్పుడు బాస్కురు, దామూ, నేను భజన చెప్పేవాళ్ళం. మాప్సరుగారు లేనప్పుడు ఎక్కువగా భాస్కురే చెప్పేవాడు. తర్వాత అతను రానిరోజు మాప్సరుగారు ఒక్కొక్కసాలి నన్ను “నువ్వు చెబుతావా” అంటే నేను చెప్పేవాడిని, ఒక్కొక్కసాలి దామూ చెప్పేవాడు.

- సశేషం

నంగు

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

మో క్షం కోసం ప్రయత్నించమని,

అందుకోసం వివేక

వైరాగ్యాలు అవలంబించమనీ

ఆయన చెప్పగా నేనెన్నడూ వినలేదు.

'భగవంతుని చేరడమే లక్ష్మిం' అని

మాత్రమే చెప్పేవారు. - అల్లా మిళనారా

సప్తసముద్ర నిషూలాకారణీ'

- 'భగవంతుని చేరడానికి సప్తసముద్రాలు

మరియు లోకాలు దాటిపోవాలి'

'వేడాపార్ కర్ నా' 'బంధాలను

దాటిపోవాలి' యిలా మాత్రమే

చెప్పేవారు. నాకు తెలిసినంతలో ఆయన

మాయ గులించి ఎన్నడూ చెప్పలేదు.

ఇహాలోకము మరియు పరలోకాలు

వాస్తవమైనవేనని, ఆ రెంటిలో మనం

సాధ్యమైనంత శ్రేయస్సు పాందాలన్న

సామాన్యదృష్టినే ఆయన వహించేవారు.

బాఖాకు 'భగవద్గీత',

'భావార్థరామాయణం', 'వికనాథ

భాగవతం', 'పంచదశి', 'యోగవాళిష్టం',

పురాణాలు మొఫాన సధంధాలపట్ల

ఎంతో గౌరవం. 'పంచదశి', గులించి

బాపర్తేతో, "ఏతో హమారా ఖజానా

పై" 'ఇది మా ధనాగారం' అన్నారట.

నన్న మొదటిరోజుల్లో (1914)

ఆయన అనేకసార్లు ₹15/-లు దక్కిం

యివ్వమని అడిగారు. నేను "నావద్ద

డబ్బులేదని మీకు తెలుసుగదా, నన్న

₹15/- దక్కిం అడుగుతారెందుకు?"

అని అడిగాను. బాఖా తమకు నావద్ద

డబ్బు లేదన్నసంగతి బాగా తెలుసు

అనిచెప్పి, "నీవిప్పుడు 'యోగవాళిష్టం'

చదువుతున్నావు గదా! ప్రస్తుతం

నీవు చదువుతున్న భాగం ఎంతో

ముఖ్యమయినది. దానినుండి నాకు

₹15/-లు దక్కిం యివ్వు" అన్నారు.

అంటే దానినుండి విలువైన విషయాలు

నేకలించి నా హృదయస్థలైన ఆయన

చెంత పదిలపరచుకొమ్మని వారి భావం.

ఆసనాలు, ప్రాణాయామము,

ధ్యానము, కుండలిసీ శక్తిని

మేల్కొలపడం ద్వారా అతీతమైన శక్తులు

సంపాదించడం గులించి ఆయనెన్నడూ

లెక్క పెట్టలేదు. నాకు తెలిసినంతవరకూ

ఆయన బోధించే మార్గమధిగాదు.

సలిగదా, 'ప్రాణాయామ మార్గంలో

పయినించేవారుగూడ చివరకు ఉన్నతి

పాందడానికి నావద్దకొచ్చి తీరాలి'

అనేవారు. సమాజంలోనే నివసిస్తూ

వస్తువులు వుత్పత్తి చేయడానికి

శమిస్తుండాలన్న సూత్రం వారే ఆచలించి

చూపారు. ఆయన గోధుమలు పిండిగా

విసురుతుండేవారు. ఆయన ఎంతో

పరిమితంగా భక్త చేసినది కేవలం

ఖుణానుబంధాన్ని అనుసరించి

కాబోలు) కొద్దిపాటి భోజనం కోసం

మాత్రమే. వారు దక్కిం అడగడానికి

మాత్రం ఎన్నో కారణాలున్నాయి;

ప్రధానమైనది ఖుణానుబంధం

తీర్పుకోడమే. సామాన్యాలైన

భక్తులందరూ గృహాస్త జీవితాలు

కొనసాగించడమే వారి అజమతం

గాని, వారు సన్యసించి, సమాజాన్ని

విడచి భక్తమెత్తుకోవాలని ఎన్నడూ

చెప్పలేదు. ఆయన నన్ను, వామనరావ్

ను భక్తకు పంపినది గూడ మాకోసం

గాదు, గురువుకోసం మాత్రమే -

గురుసేవగా మాత్రమే. ఆయనలా

ఎప్పుడూ మాటల్లో చెప్పకపోయినా,

విచక్షణ లేకుండా భక్తమెత్తుకొనడం

వలన మనం కూడబెట్టుకున్న పుణ్యం

నష్టమౌతుందసి వారు తలచేవారసి

నాకు తీస్తుంచి.

ఉపనిషత్తులు, బ్రహ్మసూత్రాలు

చదివి వాటి ప్రకారం ఆత్మవిచారం

చేయడం వారి పద్ధతిగాదు,

ధ్యేయమూగాదు. వారి అజమతమేమో

వారు చెప్పలేదు గాని, వారి భక్తులు

వారివలనే అవ్యాలని ఆయన కోరేవారని వారి ఆచరణయే తెల్పుతుంది. వారి ఎరుక మన దేశకాలాలను అతిక్రమించి అన్ని లోకాలలోనూ మూల మూలాలకూ వ్యాపించి పుండెబి. సుదూరమైన గతంనుండి పర్వతమానము, భవిష్యత్తూగూడ వారికి క్షుణ్ణంగా తెలుసు. జీవుడు ఏయే లోకాలలో నివసిస్తే ఎటువంటి సుఖాలనుభవించగలడో ఆయనకు బాగా తెలుసు. ఆయనకు స్పృష్టంగా అంతా తెలిసిగూడ వాటిపట్ల వ్యామోహం విడిచి పెట్టారు. ఎన్నో ఆకర్షణల మధ్యగూడ ఆయన పూర్తిగా నిలిపుడు. కనుక వారి జీవితమే నిజమైన వైరాగ్యం. భగవంతుని చెంతకు చేరే నిష్టామంకర్య.

అందరు మహానీయులవలె బాబా యొక్క ప్రధానమైన మార్గం భక్తి. భగవంతుని ఆదేశాలకు విధేయులమై పుండడం, ఆయనను భక్తితో సేవిస్తూండడం అందులోని ముఖ్యంశాలు. గురుభక్తిని ఆధారంగా చేసుకొని దైవభక్తిని పె ० పా ० బి ० చు కో వ డ మె ० తో ముఖ్యమని సాయి తమ ఆచరణ, మరియు మాటలద్వారా ప్రత్యేకంగా చేపేవారు. గురురూపంలో దైవాన్ని దర్శించడమే వారి ప్రధాన సూత్రం. సిసలైన బ్రాహ్మాలంటే బాబాకెంతో గౌరవం. బ్రాహ్మాలెంతో పుణ్యమార్గిస్తారు అనేవారు.

శిష్యుడు వేరు, భక్తుడు వేరు. శిష్యునితో సన్నిహిత సంబంధం కల్గియుండి అతని బాధ్యతంతూ గురువు వహిస్తారు. ఆయనకెవలంతోనూ అంత సన్నిహితమైన బంధం లేదు; ఎవరి పాపాలను, దుఃఖాలనూ

బలించవలసిన బాధ్యత ఆయనకు లేదు. సాయిబాబుకు శిష్యుడే లేరు. శిష్యుడంటే గురునేవ చేస్తూ, వారి అభిష్టాలన్నింటినీ ‘తు-చ’ తప్పకుండా నిర్విటించాలి. “నా గురువు సన్నిధికి వెళ్లాలంటే నేను వణికిపోయేవాడిని” అనేవారు సాయి. శిలడీలో ఆయన నలా సేవించడానికి సంసిద్ధులైన వారెవ్వరూ లేరు. ఆయనాకసారి, “నా శిష్యులమని చెప్పుకోగలవారెవరు? తగినంత తృప్తిగా నన్ను సేవించగల వాడెవడు?” అన్నారసి గూడ విన్నాను.

తమను ఆశ్రయించిన భక్తులను సంస్కరించడానికి వాచా బోధించడమన్నది వారి పద్ధతి గాదు. వారు చేపే సీతికథలు, అరుదుగా యిచ్చే కొద్దిపొటిఅదేశాలు వాచా బోధించడమే గావచ్చుగాక. కాని అవెంతో అరుదు. వారి సాంప్రదాయకమైన పద్ధతికంటే వాటి ప్రభావమేమీ ఎక్కువైనది గాదు. వారి సాంప్రదాయం ప్రకారం గురువును శరణు పాందే శిష్యుడు శుద్ధుడు, పవిత్రుడూ అయివుండాలి. కాని అతడు జపము, ధ్యానమువంటి సాధనలేపి చేయనక్కరలేదు. సలగదా, ‘నేనీ సాధన చేస్తున్నాను’ అన్న భావంతో మాత్రమే చేయసాధ్యమైన సాధనలు అంతరాయాలే గూడ. కర్తృత్వంతో గూడిన భక్తుని అపాంకారమంతా అతని గుర్తింపులోనే లేకుండా తుడిచి పెట్టుకొని పోవాలి. కారణం అది గురువుయొక్క అనుగ్రహానికి అవరోధం. గురువు వాచా ఏమీ బోధించరు; తమ ప్రభావాన్ని విరజమ్ముతారు. ఆయన ఒలికించే అట్టి ప్రభావాన్ని శిష్యుడు తన ఆత్మలో యిముడ్చుకోవాలి. అట్టిచి పూర్తిగా ఆత్మసమర్పణ చేసుకున్న వారికి సాధ్యం. వేరు

సాధనలు చేయడానికి అవసరమయ్యా అజమానం అపాంకారాన్ని బలపరచి, గురుక్కపుకు అడ్డమౌతుంది. సాయిని దర్శించే వారిలో లోతుగా గమనించగల వారందరూ యా విషయం గుర్తించే పుంటారు. కొందరు భక్తులతో ఆయన, ‘సీవు నాచెంత వ్యాలికే పుండు; అవసరమైనదంతా నేనే చేస్తాను’ అని చెప్పారు. అయితే ఆయనయందు విశ్వాసముండడం ఎంతో అవసరం.

అయితేనేమి, వారిని దర్శించి కొట్టినేపు వారిచెంత పుంటే చాలు, తక్షణమే విశ్వాసం కుదురుతుంది. బాబా ప్రతి భక్తుని హృదయంలోకి చూడగలరు. దేశకాలాల హద్దులు దాటి భూతభవిష్యత్తులతోపాటు ఎక్కుడెక్కడి సంగతులో తెలుసుకోగలరు. ఇట్టి తమ సామర్థ్యం భక్తునికి చూపి అప్పటికప్పుడే విశ్వాసం కల్గించేవారు. ఇందులో ఏదీ గుడ్డివిశ్వాసంతో ఆమోదించవలసిన పనిలేదు. భక్తులు ఆయననుండి పాందే బహికము, పారమార్థికమూ అయిన శ్రేయస్తు ఎంతో స్పృష్టమైనది, తానెక్కడికి వెళ్లినా, ఏం చేస్తున్నాగూడ ఎల్లప్పుడూ వారి కళ్ళ ఎదుటే పుంటానని భక్తుని మనసులో చెరగరాని లీతిన ముద్దించుకుపోయేది. బహికంగానూ, పారమార్థికంగానూ గూడ తనకు పాడుగునూ అట్టి మార్గదర్శకం లజంచగలదన్న విశ్వాసం అతనికి కుబిరేబి. ప్రపంచ వ్యవహరా లన్నింటితోపాటు మన విధినిగూడ అప్పటికప్పుడే నియమించగల శక్తి వారిది. భవిష్యత్తులో గూడ యాలోకంలోగాని, పరలోకాలలోగాని మన విధిని నిర్ణయించేబి ఆయన శక్తియేనన్న విశ్వాసం మనకు కుబిరేబి.

కనుక భక్తుని కర్తృవ్యమల్లా 1)

సామయికి మాసపత్రిక

సాశీల్యము, పవిత్రత, నిరాడంబరాలు అలపరచుకొని గురుకృపకు పోతుడుగా వుండడము. మరియు 2) విశ్వాసంతో హృదయపూర్వకంగా వారిపై దృష్టి నిలపడము. 3) నిగుఢమైన లీతిన మలచుకొని, అంతకంతకూ పునుతమైన ఆనుభవాలకు అర్పులుగా రూపొందించి సుదూరమైన గమ్యం చేర్చగలరని విశ్వసించడమే. 'తడవకు ఒక్క అడుగు ముందుకు వేయగలిగితే చాలు' అన్నదే సరైన వైఖలి; జటిలమైన తాత్క్రిక సిద్ధాంతాలు పరిశోభించి మన చరమలక్ష్యం నిర్జయించుకోవలసిన పనిలేదు. ఆ గురువే అతనిని ఉద్ధరించి అతీతమైన శక్తులు, అపారమైన విజ్ఞానము, మరియు అంతకంతకూ ఆనుభవమయ్యే జ్ఞానమూ పుసాభిస్తారు. మన చరమలక్ష్యం సంగతి నమ్మికతో ఆయనకు విడిచి పెట్టడమే శ్రేయస్వరం. ఇదంతా ఆయనెన్నడూ నాతోిగాని, లేక నా సమక్షంలోగాని ఎన్నడూ ఒక్కసాధిగా చెప్పలేదు. వారి ఆచరణనుండి, అందరితో ఆయన వ్యవహారించే పద్ధతినుండి, అరుదుగా ఆయన చెప్పే మాటలనుండి నేను సేకలంచుకొన్న ముఖ్యంశాలే యిని. అట సత్యమేనని మనం ఆలోచించుకొన్నా తెలుస్తుంది.

జీవితంలో ఆనుభవించవలసిన సుఖమెంతవున్నదో, మరియు తాను పరిత్యజిస్తున్న విషయాలలాటివో తెలుసుకోకుండానే వివేక వైరాగ్యాల గులించి మాటలు చెప్పడం ఆత్మవంచన, పరవంచనా మాత్రమేనని నా అభిప్రాయం. అట గ్రంథ వేదాంతమే గాని నిజమైనవిగాదు. వాస్తవికమైన జీవితం యొక్క తాకిడికి అట నిలవజాలదు. వీటితో తమ జీవితాలను నింపుకొనే శక్తి లేకుండానే వీటి గులించి

మాట్లాడేవారు వంచకులు. బాబా, 'నేను ప్రతికుక్క, పంచి, బల్లిలోగూడ వున్నాను' అన్నప్పుడు ఆయనకు నిజంగా అట్టి అనుభవమున్నది. వాటిపట్ల ఎవరెలా ప్రవర్తించినా వాటికెలా అన్నిస్తుందో ఆయన స్పష్టంగా చెప్పగలిగేవారు. ఇతరులు ఆ మాట భగవట్టిత మొఫాన గ్రంథాలలో పున్నబిగాబట్టి, అట నిజమని నమ్ముతున్నారు గాబట్టి మాత్రమే చెబుతున్నారు. వారికి అట్టి అనుభవం మాత్రం వుండదు. అలాటి మాటలు వంచనకు మాత్రమే దారితీస్తాయి.

భక్తులు తమను దైవమని తలుస్తున్నంత మాత్రాన తాము ధర్మానికి అతీతులమని ఆయనెన్నడూ తలచలేదు, అలా ప్రవర్తించడానికి దానిని వినియోగించుకోస్తాలేదు, సలికదా, ధర్మశాస్త్రాలనుగాని, దేశమంతటా అమలులో పున్న వైతిక సూత్రాలుగాని ఆయనెన్నడూ ఉల్లంఘించలేదు. ఆయన వేషభాషలలో సభ్యత ఎన్నడూ లోపించలేదు. స్త్రీలతో ఎప్పుడూ ముక్కునిగా వ్యవహారించేవారు. ఆయన సామాన్యంగా సర్వశక్తిమంతుడైన భగవంతుని భక్తుడుగా మాత్రమే వ్యవహారించేవారు. 'అల్లా మాలిక్' 'భగవంతుడే యజమాని', 'అల్లా భల్లాకరేగా' - 'భగవంతుడనుర్గహిస్తాడు' అనే ఆయనెప్పుడూ అనేవారు. 'నేను భగవంతుని బానిసను. నేనెప్పుడూ భగవంతుని గుర్తు పెట్టుకుంటాను' అనిగూడా అనేవారు. ఎంతో అరుదుగా మాత్రమే అటగూడ వారీక అతీతమైన స్థితిలో పున్నప్పుడు - 'నేను, దైవం ఒక్కటే!' అన్నారు.

బాబా పాటించినది అస్థిలత బిహూచర్యం. మెలిసిపోతుండే వారి కళ్ళు ఆ సంగతి స్పష్టం చేసేవి. స్త్రీలనెప్పుడూ

తగినంత దూరంలో వుంచేవారు. వారిలో చాలా కొట్టిమంచిని మాత్రమే తమ పాదాలోత్త నిచ్చేవారు.

ఆయనెప్పుడూ చక్కగా తమ శరీరాన్ని కప్పుకొని వుంచేవారుగాని, అసభ్యంగా వస్తాలు తొలగనిచ్చేవారుగాదు. ఆయనెంతో నిప్పక్కపొతంగాను, న్యాయంగాను వుండేవారు. ఎంతో ధనము, ఉన్నతమైన పదవిగల వ్యక్తులోచ్చినా వారిని ఆయన పట్టించుకొనేవారు గాదు. పైపై మెరుగుల మాటునున్న ఆ వ్యక్తుల హృదయాలను చూచేవారు. కాని, వ్యక్తి ఎంత పేదవాడైనా అతనిని ఆయనెంతో ప్రశంసించి, 'ఇతడికెంతో సంపద (పుణ్యం) పున్నబి' అనేవారు. వారిచుట్టూ చేరే వ్యక్తులను బట్టి ఏ మహాత్ముణ్ణి అంచనా వేయగూడదు. వేశ్యులు, విటులు, దురాశాపరులు, అనేక రకాల పాపాలు చేసినవారుగూడ లోకికమైన లాభంకోటి ఆయనను దల్చించేవారు. ఆయన సన్మిధిని వినియోగించుకొని బాగుపడక పాపాలకు లోనయ్యేవారిని ఆయన విడిచి పెట్టేవారు. వారి న్యాయసూత్రమెంతో కలినమైనది. 'గర్భంలోని జిడ్డ అడ్డం తిలిగినపుడు మన జడ్డనైనా సరే కోసివేయవలసిందే' అనేవారు.

నవంబరు 5,1918న ప్రాపెనర్ జి.జి.నార్స్ తన సాటి సాయిబాబా భక్తుడైన దాదాసాహేబ్ బాపర్సేకు యిలా ఒక జాబులో ప్రాసాదు:

సెప్టెంబరు 28, 1918న శ్రీసాయికి కొంచెం అస్సప్పత చేసించి. నేను ఆకోిబర్ 2న శిలాండ్ వెళ్ళాను. ఇలా అస్సప్పత చేసిన 17వ రీజూన ఆయన మహాసమాధి చెందారు. ఆ చివరి రీజూలలో ఆయన ఆహారం తీసుకొనడం మానేసి బాగా

శుష్టించివోయారు. ఆయన తరచుగా ఏదో ఒకటి అంటూనే వున్నారు. కాని ఆ మాటలేవీ నాకు గుర్తులేవు. అప్పడు సోదరుడు దాదాసాహేబ్ గూడ శిలాంజీనే వున్నారు. బాబా ఆయనను తమ మహాసమాధికి ముందే బొంబాయికి పంచివేశారు. అయినా తర్వాత బాబా పరిస్థితి ఏమీ బాగాలేదని తెలియగానే అతడు మరలా ఆత్మతగా శిలాంజీ చేరాడు. ఆ తర్వాత మూడు రోజులకు సాయి పరమపథించారు.

అంతకుముందు ఒకటిన్నరు సంవత్సరంనుండీ నానాసాహేబ్ నిమోన్స్కర్ సాయి సన్నిధిలోనే వుంటూ వాలని రాత్రింబగళ్ళు కనిపెట్టుకునే వున్నాడు. మహాసమాధి చెందడానికి రెండు రోజులు ముందువరకూ గూడ బాబా రోజు లెండీకి వెళ్లివస్తూనే వున్నారు. అలానే భక్తుల సహాయంతో నిత్యమూ జిక్కకు వెళ్లివస్తూనే వున్నారు. ఇక రెండు రోజులలో నిర్మాణం చెందుతారనగా ఆయన జిక్కకు వెళ్ళడం మానివేశారు. తరచుగా సాయి తమ భక్తులతో, 'మీరెవరూ శోకించగుడదు!' అని పోశ్చలిస్తున్నారు.

తమ జీవితంలో చివలి క్షణం వరకూ గూడ సాయి సంపూర్ణమైన ప్రజ్ఞతో వున్నారు. నాడు మధ్యాహ్నం ఆరతి పూర్తికాగానే బాపూసాహేబ్ జీగ్, కాకాసాహేబ్ బీట్లిక్ మొ॥న భక్తులందలనీ 'గదులకు వెళ్లి భోజనం చేయమని' ఆయన ఆదేశించారు. నిత్యమూ మామూలుగా ఫీరందరూ ఆయనతో కలిసి మశీదులోనే భోజనం చేసేవారు. వారంతా తమ తమ గదులకు వెళ్గానే సాయి తమ భోతికదేహం విడిచి పెట్టారు. తమ యథాస్థానంలోనే ఎప్పుడూ కూర్చునట్టే

కూర్చొని, భయ్యజీ మీదకు వొలగి చివలి శ్వాస విడిచారు.

అంత తీవ్రంగా అన్ని రోజులు అస్సుస్తుతగా వున్నప్పడు గూడ బాబా ఒక్కసాలగూడ నేలపై విశ్రమించలేదు. రోజంతా కూర్చొనే వున్నారు. చావడిలో విభించిన రాత్రులప్పుడు మాత్రమే ఆయన హాయిగా కాళ్ళు చాపుకొని పడుకొనేవారు.

అంతమక్కణంలో ఆయన శ్వాస ఆగివోవడం చూచిన బాగోజీ ఆ విషయం నిమోన్స్కర్ తో చెప్పాడు. వెంటనే నిమోన్స్కర్ పెద్దగా 'దేవా!' అని గుండెలు బ్రద్దలయ్యేలా శోకించాడు. మరుక్కణమే సాయి కన్నలు తెరచి సమాధానంగా 'ఓయ్' అని పల్చారు. ఇది జిలగినబి మంగళవారం మధ్యాహ్నం 2గం॥35 ని॥లకు.

నాటి రాత్రంతా బాటీ వాడాలో సమాధి తుప్పుతున్నారు. మరుసటిరోజు ఒక యిబ్బించి కలింది. బొంబాయినుండి ఆమీన్ భాయ్ సక్కర్ వస్తూ కోపర్స్ నుండి ఆపూరి మమల్తదారును తీసుకువచ్చి ఒక విహాదం లేవనెత్తాడు. అతడు బాబాదేహస్తి ఆరుబయట పాలంలో సమాధి చేయాలన్నాడు. అప్పుడు అచట చేఇన భక్తుల అజప్రాయం సేకరించారు. ఎక్కువమంది బాబా దేహస్తి బాటీవాడాలోనే సమాధి చేయ్యాలన్న అజప్రాయం వెలిబుచ్చారు. ఆ విషయం జిల్లా కలెక్టరుకు గూడ తెలిపారు. ప్రతివాదుల్ని తమ మనస్సులు మార్చుకొనేలాగా బాబాయే ప్రేరేపించారు.

బుధవారం సాయంత్రం బాబా దేహస్తి శిలాంజీ ఊరేగించి బాటీవాడాలోనే హాలులో వుంచారు.

ఆ సమాధి క్రతువంతా హిందూ సంప్రదాయం ప్రకారమే జిలగించి.

అంతకు నాలుగైదు రోజులు ముందు సోసీ అనే భక్తుని తల్లిని పిలచి, 'ఈ మశీదులోను, చావడిలోను వుండటం నాకు రోతగా వున్నది. ఇక్కడనుండి నేను వెళ్ళి(బూటీ)వాడాలో వుంటాను. నన్ను అక్కడే కనిపెట్టుకుని అందరూ వుంటారు' అన్నారు బాబా.

అంతకు నాలుగైదు సం॥లకు పూర్వమే శ్రీమతిజీగ్ కు ఆయన అచ్చటి ఆరుబయట ప్రదేశం చూపించి, 'ఇక్కడాక పెద్ద భవనంలేస్తుంది. అప్పడు నేనిక్కడ కూర్చొని వుంటాను' అని చెప్పారు. మహాసమాధి అయిన రోజున భక్తులు ₹.2,400/-లు పోగుచేసి బాలీయెత్తున అన్న సంతర్పుణ చేసారు.

బాబా దేహస్తి దాదాపు 36 గం॥ వుంచినా అది కొంచెంగుడు జిగిసిపాశలేదు. ఆయన పరమపథించిన మరురోజు, అంటే బుధవారంనాడు, వాలి నోటిసుండి కొట్టిగా రక్తం వచ్చించిని, శరీరంగట్టిపడలేదు. ఎటు కబిలిస్తే అటు అతి సునాయాసంగా పంగింది. పాత కఫ్ఫి విషుడంగుడ ఎంతో తేలికగా వీలుపడింది.

బాబా మహాసమాధి చెందాక అహ్వాద్ నగర్ జిల్లా ప్రభుత్వాధికారులు, పుర ప్రముఖులూ కలసి శ్రీసాయి విడిచి వెళ్లిన వస్తుసామగ్రికి అభికారులైన వారసులు, లేక బంధువులు ఎవరైనా వుంటే వాటిని స్యాభినం చేసుకోవచ్చని ప్రకటించారు. కాని అలాటి వారెవరూ ముందుకుర్లేదు. ఆయన పత్రిలో జన్మించిన మాట నిజమైతే ఎవరైనా ముందుకు వచ్చేవారేగదా!

ధ్వారకామగాయు అనుభ్వవమండపము

శ్రీ లి 1947. నేను బెల్గాంలో ఆరవ తరగతి చదువుతున్నాను. ఒకరోజు మా బంధువులోకరు ఆ పూరీలో ఒక రైల్స్‌స్టేషన్ మాస్టర్ గాలింటో జరుగుతున్న సాయిబాబా పూజకు తీసుకువెళ్ళారు. ఎన్ని జన్మల పుణ్యపుటులమోగాని అక్కడున్న ఆ చక్కని సాయిచిత్రపటంనన్ను మంత్రముగ్గుణ్ణి చేసింది. హృదయపూర్వకంగా తలవంచి సాయికి సమస్కరించాను. ఆయన చిరునప్పుతో నా నమస్కారం స్వీకరించి ఆశీర్వదించినట్లు నా హృదయానికి అస్థించింది. నాటి నుండి నేను శ్రీసాయి భక్తుడనయ్యాను. ఆయనదప్ప నాకు వేరొక యిష్టదైవం లేరు. నా జీవితంలోని ప్రతి రంగంలోనూ ఆయన నన్ను సలియైన మార్గాన నడిపిస్తూ కాపాడుతున్నారు. ఆయన భక్తుడను కాగల్గడమెంతటి భాగ్యమోనన్నిస్తుంది. నేను జన్మతః నిరుపేద కుటుంబానికి చెంబినవాడనే గాని సాయి అనుర్ఘమనే మహోభాగ్యం నన్ను పలించింది. ఆయన అపారక్షపతో జీవితం చల్లగా సాగిపోతుంది.

నా జీవితం పాడవునా ఏబి కోలనా సాయి నెరవేరుస్తూ వచ్చారు. ఒక్క మరువలేని సన్నిహితం ప్రాస్తాను.

ఏప్రిల్ 1982లో ఒకరోజు అకస్మాత్తుగా నా భార్య నన్ను పిలచి 12, 15 సంవత్సరాల వయసుగల మా యిద్దరు అబ్బాయిలకూ ఉపనయనంచేయాలను కోలక వ్యక్తం చేసింది. అంతేగాదు, మా కుటుంబంలో అదే శుభకార్యం గనుక మా బంధుమిత్రులందలనీ పిలుచుకొని మహావైభంగా శుభకార్యం జరిపించాలని గూడ గట్టిగా కోలనది. ఆమె చెప్పిన ప్రకారం లెక్కవేస్తే ఆ రోజులలోనే ఆ వేడుకకు ₹5000/- ఖర్చు అయ్యేలాపున్నది. నాకు నా నెలసలి జీతం తప్ప మరొక ఆదాయమేమిలేదు. ఏమైనా ఆమె కోలన ఆ ఒక్క కోలకనూ నెరవేర్క ఆమెను అసంతృప్తి పరచడమిష్టం లేక “సాయి దయతలుస్తే తప్పక అలానే చేధ్యాం!” అన్నాను. వెంటనే నా మిత్రుడైన గోపీనాథ్ యింటికి వెళ్ళాను. వాలింట ఒక పెద్ద సాయిపుటమున్నది. అక్కడ భజన సత్యంగాలూ జరుగుతాయి గనుక అది మాకెంతో పవిత్రమైన చోటు. అక్కడకువెళ్ళి సాయిని ప్రార్థించి, యిం విషయంలో వాలి ఆజ్ఞాయేమో తెలుసుకోవాలని ఆ పటం ముందు చీట్లు వేసాను. ఆ శుభకార్యానికి ఉపక్రమించమన్న ఆదేశమే వచ్చింది. ఇంకే! కొండంత ధైర్యంతో

వెంటనే నా ప్రయత్నమారంభించాను ఒక వారానికల్లా సాయి భక్తుడైన ఒక మిత్రుడు ₹1500/- అప్పిచ్చాడు. అదే సమయానికి ₹1500/- నాకు ఆఫీసు నుండి అడ్వెన్సుగా వచ్చింది. అంతేగాదు అప్పటికి అయిదు మాసాలుగా తెగని సమస్య తీరి నా సెలవు జీతం తాలూకు ₹1000 సమయానికి అందింది. ఆర్థికంగా అన్ని ఏర్పాట్లు జరిగాయి. కానీ వచ్చే బంధుమిత్రులందలకీ సలపడే విడిబి దొరకాలిగదా? నేనీ పైకము అంది నా ప్రయత్నాలు ప్రారంభించేనాటికే ఆ పూరీలో కళ్ళాణ మండపాలు, సత్తాలు పెళ్ళిళ్ళకూ, ఉపనయనాలకూ ‘బుక్’ అయిపోయాయి. కార్యం సలగా నెరవేరదేమోనన్న భయం కల్గింది. కానీ సలగ సమయానికి ఒక సహాదయుడైన వర్తకని సాయి ప్రేరిపించారుగాబోలు, మేము అడిగి అడుగకముందే తమ పెద్ద భవనాన్ని మాకు విడిబిగా యిచ్చాడు. శుభలేఖ శిలిడీకి కూడ పంపాము.

ఆ రోజుకు బంధుమిత్రులందరూ వచ్చారు. గణపతి హరోమంతో మే 25, 1982న కార్యమారంభమై వైభవంగా కొనసాగుతోంది. ఇంతగా దయచూచి అనుర్ఘపోంచిన సాయి

మా ఆహోనాన్ని పురస్కరించుకొని ఏదో ఒక రూపంలో తప్పక వస్తారని మా అందల విశ్వాసం. కనుక వంటలూ ఏర్పాట్లు అన్ని మా తోడల్లుడుగాల్గా అప్పగించి ఏ రూపంలోనేనా సాయి రాగలరు గనుక జాగరూకతతో పుండమని హెచ్చరించాను. ఆయన ఆ మాట అంతగా విశ్వసించలేదుగాని, తనకేమాట రాకుండా చూచుకోవాలనిమాత్రం కొంచెం గుర్తుగా గమనిస్తున్నాడు. సలగా బ్రహ్మపుష్టమైంది. వంటగూడ పూర్తయిందో లేదో ఎవరో ఒక గుర్తు తెలియని సాధువు తిన్నగా పంచిరంత తిలగి తిలగి మౌనంగా వంటశాలలో ప్రవేశించి నిలబడ్డాడు! ఎవరినీ లోనికి రావడానికి అనుమతి గూడ అడుగలేదు. వెంటనే మాతోడల్లుడు గమనించి, వారే సాయి అని గుర్తించి వారికి మొదట బిక్క భక్తి శ్రద్ధలతో సమర్పించాడు. దానిని తీసుకొంటూనే ఆయన చిరునప్పుతో వెళ్లిపోయాడు!!

నేను ఆహోనించినట 250 మంచిని. ఏర్పాట్లు గూడ అంతమంచికి సలపడేలాగే చేశాము. కాని వచ్చిన చుట్టుపక్కాలందరూ కలసి 5, 6 వందలకు పైన వున్నారు. అయినా ఏ కొరతా, రభసా లేకుండా అన్ని చక్కగా తృప్తిగా జలగిపోయాయి. అప్పుడు నా అండన వారే నిలిచారు.

- జీ.వి. వైశ్వ

నేను మద్రాసులో 1950 ప్రాంతాలలో నివసించాను. ఒకనాటి మధ్యహ్నం శ్రీ రామారావుగారనే వృద్ధులు మా యంటికి వచ్చి వారికి నా

పేరు పరిచితమై నన్ను చూడడానికి వచ్చానని చెప్పి మాటల సందర్భములో “మీరు సాయిబాబాను చూశారా?” అన్నారు. నేను చిన్న పిల్లవాడుగా బెంగుళూర్లో ఉన్నప్పుడు వారి గులంచి విన్నానని చెప్పాను. “అయితే మీరు ప్రతి గురువారం వారిని స్వర్ణించి ఉపవాసముంటూండండి. జీవితాంతము వారి రక్ష మీకు ఉంటుంది” అన్నారు. ఆ మాటకు బుజుపు ఏమిటని అడిగాను.

“అయితే నా అనుభవం చెబుతాను వినండి. నాకు పసితనం నుండి మూర్ఖువ్యాధి వుండేబి. మా తల్లిదంతులు ఎన్నో వైద్యాలు చేయించారు గానీ అవి అన్ని నిష్పుయోజనమైనాయి. నాకు వివాహమైనా గూడా నాకు మూర్ఖులు వస్తూండేవి. ఒకరోజు నేను నా భార్య రైల్లో ప్రయాణం చేస్తున్నాము. మా రైలు పెట్టెలో ఒక మూలనుండి అకస్యాత్మగా, “ఏయి లే సీకేమయినది?” అన్న గదమాయింపు వినిపించింది. నేను తృప్తిపడి తలెత్తి చూచాను. ఆ మూల కాపాయవస్తాలు ధరించిన ఒక వ్యక్తి కూర్చుని ఉన్నారు. వారిని చూడగానే నేను ఒక్క గంతున లేచి కూర్చున్నాను. కానీ మరలా చూస్తే ఆ మూల ఎవ్వరూ లేరు! ఆ క్షణం నుండి నేటి వరకూ నాకు మూర్ఖరాలేదు. కొచ్చి రోజుల తర్వాత యిలా జలగిన సంగతే పూర్తిగా మల్చిపోయాను. తర్వాత ఒక రోజు ఒక మహానీయుని పటం చూచినప్పుడు, అందులో అలనాడు నాకు రైలుపెట్టెలో దర్శనమిచ్చిన సాధువుగాల పోలికలు కన్నించాయి. విచారించిన మీదట వారు శిలిడీ సాయిబాబా అని తెల్పింది. నాకు మూర్ఖువ్యాధి శాశ్వతంగా

నివారించి కాపాడినదెవరిఁ ఆ క్షణంలో అర్థమైంది. సాయి అనుర్ఘమంటే యిలా ఉంటుంది”.

ఈ లీల చెప్పాక వారు మా యింట్లో భోజనం చేసి వెళ్లిపోయారు. నేను మరలా వాలనెన్నడూ చూడలేదు.

ఆకస్మికంగా శ్రీ రామారావుగాల నుండి సాయి మహిమ గులించి విన్నాక ఒక సాయిబాబా పటం కొని యింటిలో పెట్టుకోవాలనుకున్నాను. రెండు రోజుల తర్వాత మళ్ళీతో చేసిన వివిధ దేవతామూర్తుల విగ్రహాలనమ్మే వాడు మా యింటి ముందుకు వచ్చాడు. వాటిలో చక్కని సాయిబాబా మూర్ఖ గూడా ఉండడం నేనూ, నా భార్య గమనించాము. దాన్ని కొని మా యింటిలో పూజా మంచిరములో పెట్టుకొన్నాము. నాడు మా యింటికి మా సద్గురువోచ్చారని తలచి సేవించుకోనారంజించాము. తర్వాత ఉద్దీగరిత్యా మద్రాసు నుండి పంజాబ్ రాష్ట్రానికి, తర్వాత బెంగుళూర్కు బిబిలీ అయ్యాము. మా సామానంతా ఒక చోటి నుండి యింకొకచోటుకు తరలించినప్పుడు మా పూజలోని యితర దేవతా విగ్రహాలన్నీ విలిగిపోయినప్పటికి సాయిబాబా విగ్రహం మాత్రం చెక్కు చెదరకపోవటం మాకు విశేషమస్తించింది. మేము విగ్రహం యింట్లో పెట్టుకున్నప్పటి నించి ప్రతి గురువారం ఉపవసిస్తూనే ఉన్నాము.

- రఘుత విరల్రావ్ పహార్, బెంగుళూర్.

ఆచార్యుని అధ్యాత్మ లేలు

పూజ్యులీ
మహర్షులు
సూర్యులు
మోహనరెడ్డిగారు
తెలియచేస్తున్నారు --

పూజ్యులీ మాస్టరుగారు నాకు 13 లేక 14 సంవత్సరముల వయసు పున్నపుటీనుంచి పరిచయం. వారు సూర్యులుపేటకు పస్తుండేవారు. వారిని ఊరేగింపుగా తీసుకుని వచ్చేవారు. మాకందలికి ఆయన దేవుడు. ఆయన వస్తే మాకు పండుగలాగా వుండేది. పూజ్యులీ మాస్టరుగాలి సన్నిధి అందలికి ఎంతో ఆనందదాయకంగా వుండేది.

ఇలాగే ఒకసాలి పూజ్యులీ మాస్టరుగారు వచ్చినప్పుడు వారు పడుకుని పుంటే కాళ్ళు పడుతున్నాను. ఒక అర్థగంట దాటించి. ఆయన, 'ఇంక చాలు!' అనరు, నాకేమో చేతులు నొప్పి పుడుతున్నాయి. అప్పుడు నేను చిన్న పిల్లలవాడిని. ఇలా అనుకోగానే కొంతసేపటికి లేచారు. తరవాత వారికి అందరం కలిసి స్నానం చేయించాము. హరితి ఇచ్చాము. పూలమాలలు వేసి నమస్కారం చేసుకున్నాము. ఆయన అందలిసి సమానంగా ప్రేమించేవారు.

పూజ్యులీ మాస్టరుగారు విద్యానగర్ లో పున్నప్పుడు ఎక్కువగా వారి దగ్గరికి

భరద్వాజ శీలాషైభవాన్ని చెంబిన ఈవిధంగా తెలియచేస్తున్నారు --

వెళుతుండేవాళ్ళం. ఏవో చాలా ప్రశ్నలు అడగాలని వెళ్లేవాడిని. అప్పటికే ఒకలిద్దరు పుండేవారక్కడ. ఆయన వారితో సత్యంగం చేస్తూంటే నాకు కావలసిన సమాధానం వచ్చేసేబి!

ఆయనకి మన మనసులో ఏముందో తెలిసి పాశయేబి! మనిషిని చూడగానే వాళ్ళ మనసుని చబివేసేవారు. ఆయన మాకు నడిచే దేవుడు. నేను నా కళ్ళని, నా నుభటిని వాలి పాదాలకు ఆనించి నమస్కారం చేసుకునేవాడిని. ఒకచేతో ఊటి పెట్టి, ఇంకొక చేతితో వీపు మీద తట్టేవారు.

పూజ్యులీ మాస్టరుగాలిది చాలా ఆకర్షణీయమైన రూపం. ఎర్రటి మేనిచాయ, చమక్ మని మెరినే కళ్ళు, చూస్తుంటే అలాగే చూడాలనిపించేబి. శాంతి అనుభవించాలంటే ఆయన దగ్గరకి వెళ్లి కూర్చుంటే చాలు, ఎంతో ప్రశాంతంగా వుండేబి. ఆయన దగ్గరనుంచి వచ్చేసేటప్పుడు వెనక్కి వెనక్కినడుస్తూతాయననిచూసుకుంటూ వచ్చేవాళ్ళం. వారు ధలించే గళ్ళ, లుంగీలు మా సూర్యులుపేట నుంచే తీసుకుపాశయేవాళ్ళం. ఆయన కాల్సే సిగరెట్లు కూడా సమయించుకొనేవాళ్ళం. నేను కాలేజీ చదువుకి వచ్చాక సిగరెట్లు కాల్చడం అలవాటయ్యించి. ఒకసాలి కలలో పూజ్యులీ మాస్టరుగారు ఈ

విషయమై మందలింవారు. ఇక అప్పటినించి కాల్చడం మానుకున్నాను. ఒకసాలి సమేళనం నెల్లారులో పెట్టాలా, సత్యవేడులో పెట్టాలా అని తర్వాత బర్జన జరుగుతోంది. ఎటూ తేల్చుకోలేకుండా వున్నాము. అప్పుడు కలలో పూజ్యులీ మాస్టరుగారు నెల్లారు వచ్చినట్లు, మేము పాదనమస్కారం చేసుకోగానే, "పదండి, చాలామంచి వచ్చారు. వాళ్ళందలికీ భోజన ఏర్పాట్లు చేయాలి" అని వారు కూడా మాతోపాటు కలిసి వడ్డించినట్లు దర్శనమైంది. అప్పుడు నెల్లారులోనే సమేళనం చేశాము.

పూజ్యులీ మాస్టరుగాలి దయవలన వెంకయ్యస్వామి, చివటం అమ్మ, రామిరెడ్డి తాత దర్శనం చేసుకున్నాము. అలాగే ఒకసాలి కాళహస్తిలో పుండే గోపాలస్వామిని దల్చించుకోవడానికి వెళ్లాను. ఆయన ఒక చోట వుండరు. ఎక్కడెక్కడో తిరుగుతూ వుంటారు. అటువంటి సమయంలో పూజ్యులీ మాస్టరుగాలిని హృదయపూర్వకంగా స్ఫురించుకోగానే వెంటనే ప్రత్యక్షమయ్యేవారు! ఒకొక్కసాలి ఆయన అటు తిలిగిపుంటే పూజ్యులీ మాస్టరుగాలిని తలుచుకోగానే వెంటనే ఇటు తిలిగేవారు! పూజ్యులీ మాస్టరుగాలికి, వాళ్ళకీ భేదమే

లేదనిపించేటి.

ఈరోజు నేను ఇలా చెప్పడం కూడా పూజ్యులీ మాస్టరుగాల లీలీ! కారణం, లీలలు చెప్పమంటే ఇప్పుడు ఏమి చెప్పగలను? చాలా కాలం అయిపోయించి కదా, తరవాత చూద్దామనుకొన్నాను. ఆ రోజు పారాయణ ర్థంథమైన ‘మహోత్సుల ముద్దుజడ్డడు’ తెలిచాను. దానిలో విజయవాడలో వున్న రత్నకుమారిగాల అనుభవం వచ్చింది. పూజ్యులీ మాస్టరుగారు ఆవిడని, “బాబా అనుభవాలు ఒక డైలీలో ప్రాసి పెట్టుకోమ్మా!” అంటే, “ఎందుకు మాస్టరుగారు? నాకు తెలుసు, ఆయనకు తెలుసు కదా!” అంటారు. అప్పుడు పూజ్యులీ మాస్టరుగారు, “అలా అనుకుంటే ఈనాడు బాబా చరిత్ర వచ్చేదే కాదు!” అంటారు. అది చదివాక నాకు, ‘నిజమే కదా! ఇంతటి మహోపకారం చేసిన వారి గులంబి చెప్పకపోతే ఒకరకంగా ట్రోఫాం చేసిన వారమోతామసి అనిపించి, ఇలా పూజ్యులీ మాస్టరుగాల అనుభవాలు మీతో పంచుకోవడం జరిగింది.

నా చిన్నతనంనుంచి ఇప్పటివరకు నా జీవితంలో జరిగిన అన్ని విషయాలలోనూ పూజ్యులీ మాస్టరుగాల అనుగ్రహం అనుభవిస్తూనే వున్నాను. మనస్సుల్లిగా ఒక్కసాలి వారి పాదాలు పట్టుకుంటే చాలు, ఎప్పటికీ వారు మనలను వదలరు. వారు విద్యానగర్ నుంచి ఒంగోలు వెళ్ళక ఎక్కువగా కలవలేకపోయాను. ఇప్పటికీ మాలో కొంతమంచిమి చాలా బాధపడుతూ వుంటాము. ‘అంతటి దత్తావతారం మనకు లభిస్తే చాలావరకు లోకికమైన వాటికే ఉపయోగించుకున్నామే!’ అని.

దేవుడికి ఎలా దణ్ణం పెట్టాలో నేల్చించి ఆయన. ఈనాడు ఇంతమాత్రం క్రమశిక్షణతో, సంస్కారంతో బితుకుతున్నామంటే కారణం ఆయన. పూజ్యులీ అలివేలుమంగమ్మతల్లి కూడా అంతటి కరుణామయురాలు. అటువంటి దంపతులని ఇక ఎప్పుడూ చూడబోము. వారు ప్రపంచానికి సాయి ప్రసాదించిన ఒక వరం. సర్వకాల సర్వాప్సులయందు వారి కృపాశీస్తులు మాపై ఎల్లప్పుడూ వుండాలని కింగుకుంటూ, కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్కులు తెలియచేసుకుంటున్నాను.

ఒ గోలుకు చెంబిన శ్రీమతి రాధా మనోరంజని దేవి గారు పూజ్యులీ భరద్వాజ మహారాజ్ శీలావైభవాన్ని ఈ విధంగా తెలియచేస్తున్నారు---

మాట ఒంగోలు. మావారు టీచర్. సుమారు 2007 లో వ్యక్తిగత కారణాలవలన మావారు నన్ను విడిచి మా అత్తగాలింట్లోనే వుండేవారు. నాకు చాలా బాధగా వుండేబి. ఇచివరకు నేను ప్రతిరోజు బాబా మంబిరానికి వెళ్ళేదానిని. కొంతకాలం నుంచి సమస్కులు ఎదుర్కొంటూ గుడికి వెళ్ళేదు.

ఎందుకో ఒకరోజు వెళ్ళలనిపించి బాబాగుడికి వెళ్ళాను. అక్కడ పూజ్యులీ భరద్వాజ మాస్టరుగారు ప్రాసిన ‘శ్రీ సాయి శీలామృతం’ ర్థంథం చదవాలనిపించి కొనుక్కున్నాను. అక్కడివాళ్ళు అందరూ, “గురువారం

నుంచి పారాయణ మొదలుపెట్టండి!” అని చెప్పారు. కాసీ నేను కొనిన రోజునే అంటే బుధవారం రాత్రి 8-30కు ఆ ర్థంథాన్ని చదవడం మొదలుపెట్టాను. పుస్తకం ఒకసాలి చదవడం పూర్తయింది.

ఒక వారం రోజుల తర్వాత నేను బాధపడుతూనే నిద్రపోయాను. అప్పుడు నాకొక స్వప్నం వచ్చింది. బాబా మావారి చెయ్యి పట్టుకుని వస్తున్నారు. కళ్ళు తెలిచి చూస్తే అది కల మాత్రమే. ఇలా అదే స్వప్నం తెల్లవార్లూ చాలాసార్లూ వచ్చింది. ఉదయం నిద్రలేచేటప్పటికి మావారు తనంతట తానే నా దగ్గరకు వచ్చేశారు. ఇది జరిగి సుమారు పన్నెండు ఏళ్ళ కావస్తోంది. శ్రీ సాయి శీలామృతము పారాయణ వల్ల నాకు ఇంత మంచి జరిగింది. ఇంతటి మహిమ గల పవిత్రర్థంథాన్ని మనకు అందించిన పూజ్యులీ మాస్టరుగారు ఎంతో గొప్పవారు. ఆయనకు ఏమిచ్చి బుఱం తీర్చుకోగలను?

నాకు ఎటువంటి సమస్య వచ్చినా ఒకసాలి ‘శ్రీ సాయి శీలామృతము’ ర్థంథం పారాయణ చేసుకుంటే చాలా ప్రశాంతముగా వుంటుంది.

పూజ్యులీ మాస్టరుగాలిని సశలీరంగా నేను దల్చించలేకపోయాను. ఒంగోలులో వుండి కూడా ఆయనను చూడలేకపోయానే అని చాలా బాధగా వుంటుంది. నేను వారిని దల్చించకున్నా పూజించకున్నా వారు నా కుటుంబాన్ని నిలిపారు. ఆయన చేసిన మేలు నేనెన్నటికీ మర్మపోలేను.

నాకు ఏ సమస్య ఎదురైనా బాబాను, పూజ్యులీ మాస్టరుగాలిని ప్రార్థిస్తాను. ఆ సమస్కులు తీరిపోతాయి.

పీరమ్ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భూర్దాజ మాస్టరుగాలచే రచించబడిన అప్పార్ష ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర	450-00	ఇతర ప్రమరణలు
శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్ర	90-00	
శ్రీ సాయి లీలామృతము	99-00	మహాత్మల ముద్దుబిడ్డడు
శ్రీ గురు చరిత్ర	99-00	ఆవధూత చివటం అమృ
శ్రీ సాయి సన్నిధి	120-00	శ్రీ సిద్ధారూఢ స్వామి చరిత్ర
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతము	80-00	మరో నందదీపం
సాయినాథ పూజ	40-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి
సాయినాథ స్ఫవనమంజరి	10-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ
శిరిడి ఆరతులు	15-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము
సాయిబాబు సేవించడమేందుకు	10-00	మహాపురుషుడు
సత్కంగము-భజన	5-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు (2)
శిరిడి క్లేత సందర్భనము	40-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్నిధి
విజ్ఞాన వీచికలు	99-00	BOOKS IN ENGLISH
పరిప్రశ్న	99-00	
మతమేందుకు ?	50-00	Sai Baba the Master
ఏది నిజం ?	50-00	Sree Guru Charitra
ధ్యానయోగ సర్వస్యం	99-00	Supreme Master(Swami Samartha)
బుధ్భుద్ధాన హృదయం	49-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings
దత్తావతార మహాత్మ్యం	75-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba
సంపితాయన గురు ద్విసాహస్రి	128-00	Children's SaiBaba the Master
పురుషసూక్త రహస్యం	40-00	BOOKS IN OTHER LANGUAGES
సాయిసూక్తి-ఆచార్యవాణి	10-00	Sadguru Sai Baba(Hindi)
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sai Leelamrutham(Kannada)
అవధూత శ్రీ చీరాల స్వామి	49-00	Sai Baba Jeevitha Charitham(Malayalam)
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి	70-00	Sai Baba Leelamrutham(Tamil)
శ్రీ ఆనందమాయి అమృ	49-00	Sri Guru Charitra (Hindi)
టిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Swami Samartha (Kannada)
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Sri Guru Charitra(Kannada)
స్వామి సమర్థ(అక్కలోటు స్వామి)	49-00	Shiridi Aarathi(Tamil)
మనము-మన సంస్కృతి	70-00	Stavana Manjari(Tamil)
		Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra(kannada)
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, c/o SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68

Phone : +91 - 74160 41550

Branch Office: Kondaiah Bunk Street, Kothapet, Ongole, Prakasam Dt., Andhra Pradesh.

Phone: 08592 233271

Send DD in favour of "Sri Manga Bharadwaja Trust(Publications)", payable at Hyderabad or Ongole.

ఐంగోలు (గుమ్ముళంపాడు) లో విరాజమానులైట్వును పూజాజ్య గురువత్తి ఉఁ అలివేలు
ముంగమ్మ తల సన్నిధానంలో అకోబరు 30, 2021 న జలగిన
పరమపూర్ణ ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ గురువేతుల జన్మితినిఁచు వీడుకలు

